

Іван Єрміїчук

*Акорди
відлуння
молодості*

ВИБРАНІ ТВОРИ

*Видання друге,
доповнене*

*Рівне
“Волинські береги”
2013*

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6
Є 73

Редактор
Т. Матвійчук

Єрміїчук І. М.

Є 73 **Акорди відлуння молодості.** Вибрані твори, вид. 2-ге, доп. / І. М. Єрміїчук. – Рівне: Волинські обереги, 2013. – 144 с.

ISBN 978-966-416-323-8

До уваги читачів поетичні твори Єрміїчука Івана Миколайовича.

Для учнів загальноосвітніх шкіл, гімназій, ліцеїв, учителів української мови та літератури, усіх небайдужих до українського слова.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-966-416-323-8

© Єрміїчук І. М., 2013

*Ще рік один канув у лету.
Який нестриманий політ...
Ніхто не знає літ секрету
І їх незримий родовід.
Вся вічність і секунда поряд,
Тому нікуди не спіши.
Не дано розумом збагнути
Безсмертя нашої душі!*

ВСТУПНЕ СЛОВО

У першому розділі «Мої роздуми» – вірші, в яких йдеться про загальнолюдські цінності («Алфавіт мудрості») та висновки із пережитого, про найрідніших людей, які оточують автора.

Другий розділ «І лірики тече ріка» вміщує вірші ліричного змісту, внутрішні переживання і емоції.

Третій розділ «Дорога додому» – про любов до рідного краю, своєї Батьківщини, Землі, Всесвіту, Бога.

Четвертий розділ «Пори року» – про особливості пір року і пов'язані із ними почуття.

П'ятий розділ «Людина і природа» – про те, як сучасна людина експлуатує природу, про взаємозв'язок її з навколишнім світом.

Шостий розділ «Злободенні теми» – намагання висловити своє ставлення до окремих політичних і соціальних питань.

Сьомий розділ «Діла давно минулих днів» – віршована поема реальної історії рідного села, відтворення подій шестидесятирічної давності.

У восьмому розділі «Наш зореліт» у віршованій формі за допомогою діалогу між дітьми порушуються проблеми сучасного життя в нашій державі, підсумовуються здобутки людства на даний час та історія і закономірності розвитку суспільства. Йдеться про роль сучасного молодого покоління в майбутніх наукових відкриттях, космічних подорожах. Твір сприяє загальному розвитку і вихованню підростаючого покоління.

Автор

НЕВИЧЕРПНЕ ДЖЕРЕЛО!

Думка цього поета вводить людину у непізнані світи, сповнені цікавих таємниць та хитромудрих загадок, допомагає поринути у глибокі безодні буття, зануритись у легенди рідного краю, спонукає подорожувати стежками людських душ. Саме людська думка робить світ кращим!

Читаючи цей поетичний доробок, хочеться дихати на повні груди, бігти безупинно, насолоджуватися красою і зупиняти мить...

Коли цінуєш кожну мить,

То це і є найбільше благо.

Часу за гроші не купить!

Тож тратьте час уміло, вдало!

Проте реалії суворі – у них свої закони, правильні, точні, увесь світ їм підкоряється.

Фортуна піднесе у вись

І різко може опустити.

Уважним будь, не похитнись –

Зруйнує все, достатньо й миті.

Варто пам'ятати, стверджує митець, що все – мінливе. Минуть роки: зміниться влада, закони, правила... І тоді настане час!

Автору так хочеться, щоб його співвітчизники розвіяли сіру оману безвиході і пустоти, сміливо стали на ноги і відчули себе людьми, гідними кращої долі.

А люди?.. Люди наївні. Вони намагаються достукатися до совісті інших, не маючи власної. Чому поет так впевнено стверджує? Є на те причини...

*Всі негаразди не від «злого»,
А від тебе лише самого.*

Насамкінець хочеться сказати:

*Я завжди цінував
в житті залишене!*

Це і є невичерпним джерелом Івана Миколайовича.

*З повагою,
редактор Тамара Матвійчук*

Мої

роздуми

*Всі ми, люди, ходимо під Богом –
кожен з нас свого життя творець.
Є у кожного своя дорога,
та в усіх доріг – один кінець.*

АЛФАВІТ МУДРОСТІ

Альтернативи, знай, нема
Людині – Божому творінню.
Живи у злагоді, добрі –
Живи по Божому велінню!

Буде багатою Земля:
Якщо втіх менше – більше діла.
Працею душу окрилай,
Аби вона не зубожіла!

Всіх нас оберігає Бог
І в кожного своя дорога.
Один кінець в усіх доріг:
Тіло – Землі, душа – до Бога!

Гординю скинь з своїх плечей –
Чесність лиши і справедливість,
Не будь рабом своїх речей
І покладись на Божу милість!

Духовну їжу споживай,
Навчайся світ Божий любити!
Життя дано не для їди,
А їжу дано, щоб прожити.

Екскурс в історію буття
Є джерелом проміння світла.
І кожна мить твого життя –
Сутність його – твоя молитва.

Є зло у світі і добро,
Є правда і несправедливість.
Здатність боротися зі злом
Є доказом – настала зрілість!

Життя прожити у добрі
Складніше, ніж перейти поле.
Наснаги, гарту наберись,
Пізнавши радощі і горе.

Забудь образи і ганьбу,
Своїх батьків шануй і ближніх,
Жертвність їх і їх мольбу –
Обожнюй їхню щедрість й ніжність.

І від життя не все бери,
Бо якщо все схочеш забрати,
То час прийде – і на порі
Будеш порожнім його мати.

Їжу, ресурси співжиття
Витрачай з розумом, ощадно.
Крокуй сміливо в майбуття,
Вперед дивись далекоглядно.

Його незрима далечінь
Твоє розширить розуміння
Про простір, час життєвих вмінь,
Значимість власного коріння.

Коли цінуєш кожную мить,
То це і є найбільше благо.
Часу за гроші не купить!
То ж тратьте час уміло, вдало!

Любити ближнього свого
Більше себе – веління Бога.
Без мудрості поради Його
Нам не пройти і до порога.

Молися щиро за гріхи
Свої і ближнього дилеми –
І мирні лиш веди бої!
Спокійно всі долай проблеми.

Навчайся володіти словом
Наповненим здоровим глуздом,
Щоб не було в ньому полови,
Щоб в хамство і брехню не вгрузло.

Озвучуй з легкістю думки,
Тлумач їх однозначно й чітко,
Які за помахом руки
В бажану ціль влучали б мітко.

По-справжньому і залюбки,
З умінням і завзяттям щирим
Прожити вмій свої роки
І заслужи в людей довіру.

Ради Покликання свого,
Твоєму серцю дорогого,
Почни із мудрості Його:
«Величне родиться з малого».

Силою мускул досягнеш
Не все на світі, що й казати.
Підхід розумний як знайдеш,
То вмить усе зможеш здолати!

Твій розум важить значно більш,
Ніж м'язи, всі разом узяті:
Не тільки тілом себе тиш,
А й розум треба розвивати!

У кожного своє життя,
Кожна людина неповторна.
Та всіх долає забуття,
Все перемелють часу жорна.

Фортуна піднесе у вись
І різко може опустити.
Уважним будь, не похитнись –
Зруйнує все, достатньо й миті.

Хоробрим будь в житті завжди,
Щоб негаразди всі долати,
Урятувати від біди –
Руку стражденному подати.

Ціна життя є над усе:
Бо ми родилися на славу –
Добром примножувати світ,
Звеличити свою державу!

Частіше пам'ять освіжай:
Згадай про рід, наше коріння.
Жертвність предків пригадай –
А чи зійшло його насіння?

Шануй усе, що на Землі
Творили наші покоління,
Щоб у пригоді стать змогли
Їхні здобутки і уміння.

Щастить хай кожному в житті –
Здійсняться мрії майбуття!
Вчись на життєвому путі
Вчинки доводить до пуття.

Юнь завжди буде на Землі
Цвісти, як квіти чарівні.
То ж за прожитим не жалій,
Свої лишивши корені!

Якщо за сотні поколінь
Ти не зігнувсь, не покоровся,
То сумніви усі відкинь –
Код українця не змінився!

Травень 2013 р.

ПІЗНАННЯ

У зоряно-місячні ночі
втопаю в безкраїх світах.
Сузір'ями нишпорять очі,
торую чумацький наш шлях.
Душа мов звільнилась від тіла;
з Галактики, з рідних країв
із швидкістю світла злетіла
в безмежність до Мегасвітів.
Приємну у вічність дорогу
спіраллю загвинчує рух.
Так близько до світла і Бога
ніколи не був ще мій дух!
Його зустрічала «Надзірка»,
і вабила «Чорна діра»...
На «той світ» поглянувши зблизька,
я знову посеред двора
стою в самоті на подвір'ї,
і тіло з душею злилось.
*Не хочу лишатись в невір'ї,
хоч вічність пізнати не вдалось!*

2006 р.

РОЗДУМИ

Зупинився, ставши наодинці.
Радощі й жалі – на терези!
І сказав тій долі-невидимці:
«Вистояв з тобою в дні грози!»

Не стороннім був у щасті й горі,
все пережила моя душа.
Радість бачив у кохання зорях,
піднімав до неба немовля.

Дарував синам ясні дороги,
перевали, котрі не сходив,
дольці – несподіванки, тривоги.
Їй сказав: «За це не осуди».

Дякую літам, що не зігнули.
Все кудись я завжди поспішав.
Тільки б та весна не промайнула,
від якої ожива душа.

І я бачив, як невтомні бджілки
несли в свої вулики меди.
Я шукав своєї гілки-квітки,
йшов, летів, не обминав біди.

У обіймах вистражданих серцем
дум, і мрій, шляхетних почуттів,
у розвої літ, із часом в герці,
знав, що двоє не дано життів.

СПОВІДЬ

Йшов по земного життя полю,
з душі байдужість проганяв.
Яка не є – моя це доля
і іншої я не шукав.

Не надавав їй привілеїв,
й тим radoщам, щоб не звели...
Не силував душі своєї,
які б тривоги не були.

Жив завжди повно і щасливо,
не в самоті – в гучній сім'ї.
Тепер онуки – дивне диво
продовжують шляхи мої.

Боявся долю розгнівити,
вірив, надіявся, любив.
На цім прекраснім білім світі
з надією у серці жив.

Я знав, що серцю дано право
добра оберігати суть,
тому ніколи не лукавив
і не давав себе зігнути.

І не топтав найперші сходи
земних проталин і душі.
Нерозуміння і незгоди
своїм прозрінням заглушив.

СЕРЦЕ МАТЕРІ

Вона «у сорочці» родилась,
ввібрала в себе всі чесноти,
надією, щастям світилась;
завзята в житті до роботи.

Дотепами «сипала» всюди,
подружок вела за собою.

Прихильно й довірливо люди
за нею «стояли горою».

Вона зустрічала в коханні
луги розмаїті, діброви,
пухнасті покоси духмяні;
згоряла в чарівній покорі.

Купалась в сімейному щасті,
долаючи миті негоди.

А діти зростали, мов в казці...

Жили «душа в душу», у згоді.

Зуміла усім догодити,
сім'ю опікала сумлінно.

Із судженим й рідними дітьми
так легко було і надійно!

І рай цей, здавалось, довіку
обіймами зніжить довкілля,
кружлятиме вальсом без ліку
надія, любов і весілля!

...В дітей виростали крилята,
гніздо залишали обжите.

Така, хоч й сподівана втрата –
озвалася серцем розбитим.

І болісний терпкий неспокій
ніяк не вдається здолати.

Життєві дітей рідних кроки
спроможна відчути лиш мати!

ЛЕБЕДИНА ПІСНЯ

У блакитно-сірих лагідних очах
зажеврівся холодом невловимий страх.
Мила моя, люба, зіронько моя
тебе в скруті й горі не полишу я!

Не вдивляйся сумно в дзеркало життя.
Зморшки часом всіяні тобі до лиця.
Мила моя, люба, зіронько моя
назавжди з тобою залишуся я!

Не бентеж ти серце, не роси сльозу.
Вік тебе кохатиму – в бурю і грозу!
Мила моя, люба, зіронько моя,
щоб в житті не сталось, поруч завжди я!

Потріпав дошкульно тіло твоє час,
та душі кохання вогонь ще не згас.
Мила моя, люба, зіронько моя,
ти завжди зі мною і з тобою я!

Всі життєві рани серцем огорну,
шепотом ласкавим душу освіжу.
Мила моя, люба, зіронько моя,
можуть так кохати тільки ти і я!

Завжди бережімо свіжість почуттів!
Що судилось – збудеться в нашому житті!
Мила моя, люба, зіронько моя,
можуть так кохати тільки ти і я!

І ЛІРИКИ ТЕЧЕ РІКА...

1975 р.

*Чоловічий ансамбль (зліва направо): Белеля М.,
Єрмійчук І., Жакун О., Мосійчук П., Стасько М.,
Пришедюк І., Єрмійчук П., Колядич Д.*

1956 р.

*Струнний оркестр (зліва направо):
Сидоришина М., Васькевич М., Олександрович Г.,
Черпак Т., Хомич Л., Гордієва С.*

Любов – це повинь почуття,
усі хворіють нею...
це ніжність, щирість, зміст життя
освячені Землею,
це невагомий стан душі,
окрилені веління,
це людства розвитку рушій,
майбутнього надія,
розрада, спокій, благодать,
засліплення й прозріння.

Нічим любові не здолати!

Вона – життя коріння.

Любов – це рана, ще й болюча,
це шторм, смертельний буревій
і біль душі. Терпка, гнітюча
безвихідь втрачених надій.

Любов – неспокій і безсоння,
тужливі очі, море сліз,
пусті за привидом гоніння,
нічні блукання між беріз.

**Нічим любові не здолати,
основи нашого буття.**

Тож вмій по-справжньому кохати...

Будь відданим до забуття!

Любов тоді лиш гріє душу,
коли взаємністю стає.

І в унісон заб'ється серце
та двоє тіл в одне зіллє.

Вийди в світ по весні у зелені гаї,
у добрі зустрічай своє літо.
Не сумуй, що сади вкрили плечі твої
із дерев опадаючим цвітом.

Промайнула, як тінь, розважальна весна —
та щаслива весна диволіття.
У твоєму саду зав'язалось рясне
плодом зріючим дерево вкрите.

Довге літо в довкіллі земного раю
не постарить тебе, не змарнує.
Хоч провидиця долі в зеленім гаю
відлік часу твого провіщує.

Випромінюй завжди і красу, і любов!
Смутку й розпачу більше не треба!
Сяйвом барв розмалюй осінь хмурих дібров
і холодного зимного неба.

ПРОЗРІННЯ

Все минають роки –
 за печалями дальніми тінь.
Лиш для тебе і мене відомо усе
 про незримі потоки сумлінь.

Ще і досі нектар
 губ твоїх у повітрі витає.
Я ішов напрямки, пробиравсь до тебе.
 Відчував, як душа розквітає.

І як вихор ввірвавсь
 до тебе у життя, як сновид.
Нероздільно кохаю, цим сказано все,
 й не відчув як розстав в душі лід.

Це не просто любов,
 розумінь це надходить пора.
Очі в очі з тобою на зустріч іду,
 бо прозріння зійшла вже зоря!

Ти є промінь душі
 і її загадковий туман.
І в мені ти течеш серцеїдним струмком –
 найсолодшим з усіх моїх ран!

БІС В РЕБРО

Так манить даль, бо в серці подих юності!
Як сонця зблиск – очей твоїх блакить.
Ні! Не минуло все з приходом мудрості,
цілунок мрії спогадом бурлить!

Ще закигичуть чайки над лиманами,
щоб я щасливим до зорі блукав.
І буде все прекрасним і незайманим,
і буде ніжитись в руці рука.

В цій загадковій тиші розтривоженій,
де шепіт губ розсипано в житах,
стоятиме кохана заворожена
з волошками в заплетених косах.

Не заморозить сивина з морозами
той дивний сад, що у душі цвіте.
А «біс в ребро» – це лиш стежки неходжені,
з яких розрада в серце проросте.

НЕ НАША ВЕСНА

Ожили берізки білокорі,
Оновились листям їхні крони.
У бурхливому зеленім морі
Гай залився в стоголосім хорі.

Де ти зараз рідна, моя мила?
Чом ти стежку до мене згубила?
Серце й душу рад тобі віддати.
Тільки вийди, серденько, із хати.

Вся Земля в квітучому полоні.
Чом твоя любов у забороні?
Чому, рідна, серце моє краєш?
Розлюбила?.. Іншого кохаєш?

Чи забула, як стрічали зорі,
Як п'яніли ми, любов'ю хворі?
...Чи стосунки наші непрозорі
Томлять душі у чужій покорі?

ПОБАЖАННЯ

Майбутні і щасливі дні – це Бога передбачення.

Всі негаразди у житті

не матимуть хай значення!

Частіші з рідними дітьми і внуками побачення.

Всі прикрощі і каяття

нехай не мають значення.

В здоров'ї бути і цвісти, фізичного збагачення.

Тим часом смуток і жалі

нехай не мають значення!

ДОЛЯ

Мов срібний струмок із розщелини гір,
Гуркочучи гучно і буйно,
Б'єш в лоб ти каміння і преш, як упир,
Блищиш водограєм лазурним.

Та, мабуть, ти зовсім не маєш підозри,
що там, унизу, у долині,
чекають на тебе розлогі простори,
де враз призупинишся в плині.

Розтягнешся вшир заспокійливим плесом
і ніжно обіймеш пороги.
Вологого ґрунту залишений внесок
розбудить долини пологи.

Оазис врожаїв і запахи квітів
Тебе супроводять до моря.
Пізнаєш і щастя, і радощів миті,
Життєвих невдач, навіть горя.

Тоді в невагомості рушиш до неба,
До хмар дощових, як дарунок.
В тобі на Землі є нагальна потреба –
Для спраглих ґрунтів порятунок.

ДАРУНОК ДОЛІ

Вже щедре літо розливає
свої барвисті береги.

Пробудження життям волає,
вирує щастям навкруги.

Воно і зве нас, і благає
накрити трав'яні столи
і скрасить долю, що влітає
у сивину твої роки.

І ще не раз в своєму лоні
дарунків літа і щедрот,
запахів Сонця на долоні,
відчуєш благодать з висот.

Щаслива доля дарувала
тобі тепло людських надій.
Тебе природа чарувала,
ти повністю належиш їй.

Благаю тебе, щоб зуміла
правдиво й щедро оцінить
і кривдити її не сміла
роками стомлених зіниць.

Взаємністю щоб дарувала
усіх, усюди і завжди;
обіймами щоб зустрічала
розквітлої душі сади.

ОСІНЬ РОКІВ

Сонце, хмару прорвавши,
дарить літнім теплом,
та повітря холодне
накриває крилом.
Кисне небо осіннє
від перистих хмарок,
проводжає у вирій
галасливих пташок...
Охоложені ночі,
прозябають ґрунти;
навіть «бабине літо»
замітає сліди...
В нові весна і літа
ще вернуться птахи.
Не вернуться лиш наші
із тобою роки!!!

ЗГАДКА

Останній птах у вирій відлітає,
бабине літо в зиму повертає,
рум'яним буханцем в печі сходять жита...
І знову згадка... Про твої літа.

Вітер осінній листя підмітає,
із сіро-чорних хмар мереживо сплітає...
Встеляє Землю осінь золота,
І знову згадка... Про твої літа.

Дарунками своїми ліс вітає
і ніжністю він душу огортає,
всі наші спогади з минулого вертає...
І про мої роки, і про твої літа.

Розплакалося небо дощове,
що вітер злісно свище і реве,
дерева хилить і з корінням рве...
Сумно мені! Я згадую тебе.

Дорога годолу

ДОРОГА ДОДОМУ

Дальні дороги вже позаду.
Гірський останній перепад.
Спішу до рідного порога –
Видніють в лісі верхи хат.
І Горинь в'ється, наче змійка,
Скрипучий міст через ріку.
Я усім серцем відчуваю
Ту пристрасть і любов палку
До переливів солов'їних,
Які наповнюють мій слух.
Куточок раю зустрічаю,
Дарований із Божих рук.

с. Селець, 1957 р.

НЕВИЧЕРПНЕ ДЖЕРЕЛО

Цей літній день у чисті роси дзвонить
І кожна мить в житті для тебе дорога.
І хоча час життєві плани ломить –
Ти повна сил, і свіжа, й молода.
Закохана, залюблена світами...
Із Марсом між зірок пливеш в житті.
Не стомлена буттям, збережена роками,
Лишаєш слід любові на своїм путі.
Джерелами напоєна, у травах заколисана,
Піснями солов'їними розбуджена в житах –
Я завжди цінував в житті залишене!
І досі ще літаю в молодечих снах...
Де б я не був, мене сюди вертає
Одвічне невичерпне джерело –
Палка любов, яка серця єднає
З нашим поліським чарівним селом.

с. Селець, 2013 р.

ПОДОРОЖ

В'юнким вужем в'ється дорога,
сягаємо вершин Карпат.
Ріжуть струмки круті пороги
і плеса рік – штучних загат.
Стрімко дорога преться в гору,
ось-ось почнеться перевал.
Змучений зір вже без розбору
шукає втомлено привал.
А за вікном безмежне коло
калейдоскопних панорам.
Невпинно тягнеться угору
наш невеличкий караван.
Ось гори шапками покриті
зелених крон хвойних дерев
і трави росами умиті,
гірської річки чути рев.
Блакитна синь дальніх вершин
підступно сповнює натхненням!
Здавалося б, нема причин
не оспівати поіменно.
Та цих казкових пірамід
з моїм Поліссям не зрівняти.
З дитинства любий краєвид,
де хата рідна, запах м'яти...
Мій край озерний, лісовий...
Справжня рослинна галерея:
калган, любисток і полин;
ромашка біла; орхідея.

Яка душа моїх озер...
 Луги розкішні, ліс, болото.
І жайворонок, що завмер,
 каменем падає в польоті.
А погляд зляканих козуль,
 що перетнули враз дорогу,
пророкування рок-зозуль
 і лось, що хвацько підняв роги.
А запахи багна п'янки
 і вересу постіль м'якенька...
Туди вертаються думки,
 там де дитинство, – рідна ненька.

1961 р.

ЕТЮД

Схилився в'яз в знеможі на грядку.
Ми з ним постаріли обоє.
Минулих років спливла згадка,
Нахлинула сумним розвоєм.

Сполохалось серце тужливе
за вчинок байдужості й зради:
минуле кохання невміле,
за свідка, що ждав на леваді.

Тут зустрічі перша й остання,
найкращий в житті подарунок,
замріяне щастям кохання,
гарячих тих губ поцілунок.

Було в'язу з нами приємно.
Вдивлявся він в незвідані далі.
Чекав знову нас. Та даремно...
Замучивсь – зів'яв від печалі

Якби ж то в'яз міг зрушить з місця,
Найшов би він нас неодмінно
і ніжністю, шепотом листя
кохання беріг би сумлінно.

А ми не змогли оцінити
його безкорисливу звабу;
любіві життя підкорити.
Прости, вірний друже, за зраду!

*Не ночнувай
ни в пекло,
а ни в рай*

НЕ СПІШИ – ЗАЧЕКАЙ!

Дивний наснився вночі мені сон:

Бачив яскравих і дивних персон,

Ніжних, манірних – ніжних, манірних персон.

І полишивши усе на Землі,

Рушив за ними в небесні краї.

Лину за ними, лину в небесні краї.

Тіла земного у мене нема.

Два лиш натомість могутні крила –

Два лиш натомість, два лиш натомість крила.

Час зупинився, а я все летів.

Пити, ні їсти, ні спать не хотів –

Пити, ні їсти, пити і спать не хотів.

Тіло і крила небесні я мав:

Де лиш задумав, то й там побував.

Де лиш задумав, де захотів побував.

Всюди, де був – лиш одна благодать:

Щастя вдалося і радість пізнати.

Щастя і радість, щастя і радість пізнати.

Хто ж міг те знати, що можна так жити –

Вас не турбують, ніщо не болить –

Вас не турбують, вам вже ніщо не болить.

Навіть на думці ні в кого нема,

Що є нещастя, що десь є біда –

Що є нещастя, що є нещастя й біда.

Всі у безпеці, не чути плачу,

Всюди розваги, забав досхочу –

Всюди розваги, різних забав досхочу.

Друзів немає, нема ворогів,

Тому відсутні страждання і гнів –

Друзів немає, немає у вас ворогів.

Лише свої – без рідні і чужих,
Ви без розмов розумієте їх –
Ви без розмови думку читаете їх.
З пам'яті зникли «народження дні»,
Адже немає ні в кого рідні.
Я лиш тримаю в пам'яті все – я ж у сні.
Ось дитинча, ще не вміє ходить:
Старше мене на п'ятнадцять століть –
Добре літає, та не навчилось ходить.
Поряд із нами дрімучий старик
Мене молодший, немало, на вік.
Та всі щасливі: я, немовля і старик.
Тут без громадських об'єднань, спілок,
Жодних немає життєвих морок –
Жодних немає, жодних немає морок.
Всі об'єднались в єдину сім'ю –
Діти єдиного Батька в раю –
Діти єдиного Господа Бога в раю.
Скільки вже часу пройшло із тих пір,
Спокій панує усюди і мир –
Спокій панує, тут завжди спокій і мир.
І не міняється наша сім'я:
Всі веселяться, у смутку лиш я –
Всі веселяться. Чому ж у смутку лиш я?
Раптом згадав я покинутий світ,
Грішне життя і великий мій рід –
Грішників Божих, друзів моїх і мій рід.
Як без страждань, співчуття, без мети
Спокій і щастя можливо знайти –
Спокій і щастя, спокій і щастя знайти?
А без народжень, хай навіть у сні,
В радості й щасті проводити дні
Можна? Ніколи! Це неможливо! Ні! Ні!

Хочу відчути я холод і жар,
Пісню, яку заспіває кобзар –
Пісню про славу, ту, що співає кобзар.
Як обійтись без всіляких змагань
І подолати гріховну ту грань –
Як подолати, як подолати ту грань?
Вічна любов – без кохання, на жаль!
Ось чому смуток, в чому печаль –
Ось в чому смуток, смуток, неспокій, печаль.
Вічна любов без печалі й страждань
Не забезпечить моїх сподівань –
Не забезпечить мрії моїх сподівань.
Де ж мої мрії рожеві, думки?
З ними радів би я тут залюбки –
Де ж мої мрії, мрії рожеві, думки?
Радість скувала втомлива журба:
Мене не вабить шумлива юрба –
І вже не ваблять ніжні персони й юрба.
Пекло провідати я захотів.
Тільки задумав – і враз прилетів –
В горно пекельне, в пекло саме прилетів.
Ще після того, як грала сурма,
Все негативне поглинула тьма –
Все негативне, грішне поглинула тьма.
Зникли веселі усі кольори,
Сірий ледь-ледь пробивався згори –
Сірий і чорний ледь пробивались згори.
В пеклі зустріли мене за свого:
Враз товариство кудись потягло,
І сповістили: «Буде із тебе «тягло»».
Я був від того спочатку зрадів,
Бо без роботи вже зовсім змарнів –
Буде робота! Буде робота. Радів.

Взяв на обслугову «загальний канал»,
В офісі я доставляв персонал –
В БІС – кабінети я доставляв персонал.
Безліч тих поверхів в пеклі було,
Де товариство стогнало, гуло –
Де товариство, де товариство гуло.
В нижчих поселеннях скрегіт зубів
Тих, хто безбожник і злочин вчинив, –
Всіх, хто безбожник й злочин найтяжчий вчинив.
Тліли нещасні в пекельнім огні
Грішники бідні на самому дні –
Грішники бідні тліли на самому дні.
Промінь пекельний, це їхнє меню,
Промінь «без світла» із того вогню –
Смажить безжально грішників промінь вогню.
І не впізнаєш сусіда свого,
Кого з гріхами сюди зтягло –
Кого з гріхами, кого сюди зтягло.
Скільки вже часу я тут слугував?!
Кривди від бісів лукавих зазнав –
Кривди й знущань, кривди й знущань я зазнав.
Все-таки згодом усе пригадав:
Що я не в пеклі. Це сон. Я лиш спав –
Я – ще не в пеклі. В сні я сюди заблукав.
Хочеться бачити наш рідний світ!
З пекла самого усім шлю привіт!
З пекла самого рвуся у рідний наш світ.
Буде для мене в ціні кожна мить.
Стану усім на Землі дорожить –
І навіть згоден боли й страждання терпіть.
Згоден докори прийнять й похвалу,
Всі, що я скоїв, гріхи замолю –
Все, що накоїв, всі я гріхи замолю.

І підкорю всі мої почуття,
Щоб дарувати щасливе життя –
Рідній, коханій, рідним і ближнім – життя.
Хочеться чути птахів голоси,
Все розмаїття земної краси –
Серцем відчути силу земної краси.
Ще раз поглянуть на рідне село,
Рідну домівку – й відчути тепло –
Рідних, коханих хочу відчути тепло.
Друзів зустріти, сусідів своїх:
Слухать розмови, почути їх сміх,
Навіть насмішку! Чути розмови і сміх.
Босим пройтись по холодній росі,
Запахи квітів ввібрати усі –
Запахи квітів, запахи квітів усіх!
І дарувати коханій цей світ,
Внукам і правнукам слати привіт –
Зичити всім нам – в щасті незлічених літ!
Тільки з коханими справжнє життя:
З ними щасливі ми до забуття –
З ними, лиш з ними райське і вічне життя!
Будемо разом розмову вести,
Як нам щасливо життя провести –
В злагоді й мирі, в щасті життя провести.

То ж не спіши на «той світ», зачекай:
Ми на Землі нашій створимо рай –
Бог нам у поміч, створимо власний ми рай!

Топу

поры

ВЕСНЯНИЙ СИНДРОМ

Коли відцвітають козодри –
породження сніжної плоті,
душевної музи акорди
втопають у зніженій сноті.

Цілюща наснага весняна
та шепіт травневої зливи
приносять з собою кохання,
чарівні в душі переміни.

І навіть слова наймиліші
не варті і крихти звучання
в обіймах весняної тиші,
розбурханих мрій і бажання.

ВЕСНІ

За обрій нескорених мрій,
за болі турбот неземних,
за сад білосніжний – рясний,
за долі щасливі без лих!
За ночі медові і сни,
життя, що у вічність гряде,
співаємо оду весні!

За казку омріяних втіх,
за ту неповторну красу,
за наше спасіння і гріх,
за срібну на травах росу,
за квіти, луги запашні,
і віру у вічність душі –
співаємо оду весні!

2007 р.

КАПРИЗ

Збудилась від зимної сплячки Земля,
скупалась в весняних дощах,
зігрілась промінням живого тепла
і цвітом розквітла в садах.

Живильні струмочки сріблястих доріг
зникають у спраглих ґрунтах,
щоб паросток зерна живитися зміг
в розкішних полях і лугах.

А слух мій поглинув чарівні пісні
природи – земної краси:
мелодії звучні шумливих дерев,
пернатих пташок голоси.

Усіх обійме розцвіриньканий ліс
дерев обнатужених віт.
Приємний для нас цей весняний каприз,
любуються ним цілий світ!

1971 р.

БУДЬ ЩАСЛИВОЮ

Скільки б років тобі не було –
Будь завжди як в дитинстві щаслива!
Хай вирує життя джерелом,
Лиш би доля твоя не марніла.
Назавжди залишаться з тобою
Твої рідні, кохані і друзі.
Надихатимуть щастям, любов'ю,
Будуть завжди служити твоїй музі.

ЖІНКАМ

*Образ її в чарівних снах, у серці збережим,
А ніжні ласки, як бальзам – для тіла і душі...*

Без вас ми – квіти без дощу і ранки без роси.
Без звабливих вуст і очей, без вашої краси
Ми б не змогли прожити й дня, зів'яли б, як трава.
Від нас низький уклін, жінки. Шана вам і хвала!
Земля тримається на вас й прекрасний родовід.
Нехай кохання і любов примножують наш рід!

Шана вам і низький уклін!

Будь ласка, вибачайте нас!

За те, що хрест свій несете,

За те, що терпите ви муки:

Народжень, зрад, тяжких розлук,

Нахабність нашу, волю рук.

Ми перед вами завинили!

Пробачте! Наші любі, милі.

Дозвольте шану вам віддати

І щиросердно побажати:

Жити в здоров'ї, працювати,

Та й ще праправнуків діждати.

Любов'ю свято дорожити,

Мужчинам голови кружити.

І щоб здоров'ям аж пашіли,

Хоча не часто, а грішили.

Щоб всім людським були багаті

в своїй сім'ї, у своїй хаті.

БІЛЬ ДУШІ

Пригріло сонце весняне –
і сніг розкис водою.
Струмочки звідусіль біжать,
народжені весною.

Чарівним гомоном пташок
наповнились простори.
Пожвавився людський потік.
Веселі всі, бадьорі.

І між усіх лише твої
впали додолу очі.
Бредеш самотня між людьми,
Слідом – безсонні ночі.

Заплутались у тенетах
твої чарівні мрії,
І десь у глибині душі
жевріє ще надія.

Та вже ніким не замінить
пекла душі на рай.
Змирися з долею, й серденька
нікому і собі не край.

НАДІЯ

Не життя без надії й любові,
як і мед без квіток у маю.
У добрі, у нещасті чи в горі
треба мати надію свою.

Ти прийшла у цей світ не даремно.
І років вже немало сплило.
Нелегка твоя доля, напевно,
коли зморшки зросили чоло...

Це врожай із життєвого поля...
Стільки років! Усе там було.
Негаразди сімейні, неволя...
Та все терном на душу лягло –

І життєві падіння, і злети,
і образи, й гірке каяття,
тріумфальні статті у газеті
і тривожні людські почуття...

Не біда, що роки за плечима.
Якщо наше життя із надій, –
тобі довго цвіститиме калина.
За минулим... Не плач, не жалій.

ЗУСТРІЧ З ЛІТОМ

Пишний килим встелила
в зустріч з літом весна,
трави сріблом зросила,
буйним цвітом зросла.
Перші громи пробили
м'яким гуркотом слух.
Ліс захлинувся співом,
аж захоплює дух.
Теплий дощ заливає
і луги, і поля,
задрімала затишно
у серпанку Земля...
Дарить нам берегиня
ніжних квіт аромат,
щедрість Сонця проміння,
блискавиці розряд.
Ми вдихаємо свіжий
із повітрям озон.
Нас все менше турбує
слід забруднених зон.

ЧАС НАСТАВ

Ось вересень в строкатому вбранні
промчав стрімко повз нас.
Коптять в полях задимлені лани.
Настав осінній час.

Плуг зрання шурхотить в стерні,
купається в землі
у супроводі хору вороння,
що всілись на ріллі.

На медоносних квітах чарівних
гудіння срібних крил.
П'янить нектар і меду аромат
від роботящих бджіл.

.....
**Чи зможе ще коли і людський рід
так досконалим стати;
знайти в усьому правильний підхід
і «списів не ламати»!**

Вже осінь, мов той вершник на коні
промчить швидко повз нас.
Давайте вчитись жити на Землі!
Настав уже той час.

ЗИМА БІЛЯ ВОРИТ

Війнув холодний вітерець
крупю сніжною в лице.
Рябіє зморшками дзеркальне
між очеретів озерце.

Свинцеві хмари швидкоплинні
торкнулися крилом землі,
і засріблили в полі брили
ще не застиглої ріллі.

А мокра ґрунтова дорога
втікає спритно з під чобіт.
І душу сповнює тривога,
що вже зима біля воріт.

В ПОЛОНІ ЗИМИ

Розпеченим згустком тепла
мене обдало біля печі.
Підкинувши свіжі дрова,
згадав я літа молодечі...

Тріщать від морозу льоди,
вирують в повітрі сніжинки,
Долаємо пружні сніги –
на лижах спускаємось з гірки.

Мороз понаводив мости,
скувавши розбурхані ріки,
а ми в ковзанах на льоду,
із рання – до пізньої зірки.

Обличчя червоно-руді,
студене пахуче повітря...
І ми ще такі молоді,
зимовим опалені вітром...

.....
Вже полум'ям сапне вогонь,
мене огортає до краю.
Лишаю зимовий полон
і знову в реальність вертаю.

Минула пора золота...
Лишаюся в теплому кріслі.
Та мабуть й зима вже не та?
Співають вітри не ту пісню.

У спогадах тлінних думок
зринає яскраве дитинство.
Все глибше тулюся в куток
м'якого розкішного крісла!

Обкутані жаром дрова
Приспати мене захотіли.
Одні догоряли до тла,
а інші ласкаво шипіли.

ВСЬОМУ СВІЙ ЧАС

Дерева в пухкому снігу
зоріють в місячних ночах,
відлунюють зими ходу.

І Дід Мороз уже в гостях.

Дяка йому за Новий рік,
вогні ялинок у хатах,
за пишний, білий срібний сніг,
веселі різдвяні свята,

за гамір гучний дітвори,
їх радісний, щасливий сміх,
за ті чудові нам дари,
зимові ігри, море втіх!

Підняв свій посох Дід Мороз –
збурилось небо, спохмурніло.

І хуга стартувала крос,
у танці вихром закружила.

Лютує і сичить зима,
останні віддає потуги.

Та Сонця вдача весняна
ламає плани недолугі.

В бурульках, мов кришталь, сльоза
висить під стріхою на хаті.

Безсила, змучена зима
втомилася весну долати!

Людина

і природа

ЛЮДИНА І ПРИРОДА

– Одвічна боротьба з тобою.

Як я з'явилася на світ,

Ти не даєш мені спокою.

В двобої ми мільйони літ.

Мене беззахисну і кволу

терзали холодом сніги

І урагани, й землетруси,

і царство звірів навкруги.

Ти переслідувала злісно

розгулом грому, блискавиць,

Пожарами. Топиш водою.

Злобі твоїй нема границь.

Та впоратись з тобою, злюко,

урешті-решт я все ж змогла.

Твої митарства розгадала,

щоб встановить свої права.

Навчилась зупиняти ріки

і болота сушить до дна.

Володар я – природи цар.

Прислугою мені Земля.

Із неї вижму усі соки, пушину, золото і газ.

Захочу, фауну усю зготую на вечерю враз.

З легень Землі папір дешевий

я прокурю на цигарках.

В будь-яку мить, якщо захочу,

зітру її у пух і прах.

Відчує ядерні уколи, дістануть до Землі нутра.

Проб'ю я діри в атмосфері.

І, взагалі, прийшла пора

Розвіяти з космічним вітром останки мертвої Землі.

Усе на світі – вся природа – буде належати мені.

– Що ти, Людино, схаменись!
Хіба забула, де живеш?
На кому верхи їдиш ти?
Чим дихаєш і що жуєш?..
Терпляча матінка Земля.
На скільки вистачить терпіння,
Щоб зносить кривду і хулу
Людського хамського насилля?

В Галактиці – у рідній хаті,
в кімнаті Сонячній, просторій,
в своїй Землі – райській палаті –
людство захлинулось від крові.

Йому б зростати і мужніти
І в добру пору вийти з хати,
Братів по розуму зустріти
І рідний космос обійняти.

Та в небезпечні ігри грає
«Хвора на голову дитина».
«Атом» за іграшку вважає –
Наша Земля майже руїна.

Ми задихаємось від бруду,
Корпаючись у баговинні.
Безжально нищимо споруду,
даровану Богом Людині.

ДЖУЛЯ

Не погляд – розпачливий відчай,
нестерпний, стривожений страх,
й зображення свого обличчя
побачив в її я очах.

Завжди ти мені довіряла,
супутник мій в лісі, в полях,
довірливо руку лизала
і спала в мене на руках.

Та й зараз надія іскриться
в тремтячому тілі, в скиглі,
що все як було, так лишиться
у приязні нашій, теплі.

.....
Квапливо машина відходить
з далеких чужих перепуть.
А Джуля очей не відводить,
не може нічого збагнуть.

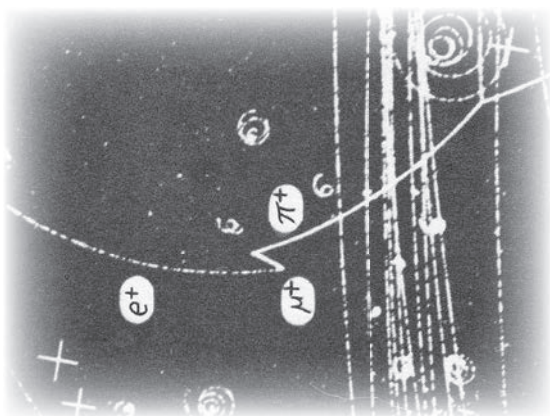
То чим же вона завинила?
Любила своїх хазяїв,
і їхніх дітей розважала,
і пасла на лузі корів.

А вироком був лиш недолік
у тім, що вона – а не він.
В періоди шлюбні в стодолі
за нею ганявся загін.

ЗЕМЛЯ І ПРОГРЕС

Добром чи злом являють людству
його здобутки і знання?
Питання це відкрите досі,
порозумінь в ньому нема.
Бо саме безневинне в світі
розуму плідне відкриття
таїть подвійність розмаїття
двох протилежностей буття.
Як позитив, це ріст прогресу,
покращання життя доби.
А негатив – невідворотність
до самознищення й біди.
Останнє слово від природи
про долю матінки Землі!
Чи витримає ті знуцання,
які їй люди завдали?

2006 р.

ЗУСТРІЧ ДРУЗІВ

Згадаймо, друзі, юності літа,
коли ми упивалися книжками
і про щасливе мріяли життя...
коли «землі не чули під ногами».

Тоді весь світ належав тільки нам.
На фантастичні налягли вітрила
й незчулись, як життєвий ураган
трощив, здавалося б, зміцнілі крила.

І кожна зустріч вздовж десятиліть
шкільного товариства несла втрати.
Давайте, друзі, замремо на мить,
щоб поіменно кожного згадати!

Згадаємо розгублені літа.
Невдачі вдачею затулим – не злобою,
не будем «заливать» до забуття
і вовком вити, скиглити совою.

Піднімемо із пороху буття
всі прагнення юнацького запалу,
і будемо творити майбуття.
За друзів, вічну пам'ять, їхню славу!!!

ВІДТОРГНЕННЯ

Нам не потрібні фільми злиті кров'ю,
страшилки голлівудського багна!
Не хочемо «займатися любов'ю»!
Любити треба щиро і сповна!

Не хочемо знайомств у інтернеті
з уявними персонами всліпу,
шукати собі супутницю в газеті,
вивчати її фото під лупу!

Ми хочемо в натурі спілкування,
природної усмішки звабних вуст,
щемливого розкішного кохання,
без бруду і привабливих розпуст.

Не заманити нас в сучасний шопінг,
щоб зчухати хворобливий свербіж,
не звабить навіть алкоголь і допінг
моральних норм порушити рубіж.

Достатньо вдовольнитися від праці
і чистого любові джерела.
Ми українці... Це одна із націй,
що ідентичність власну зберегла.

Для нас «дикі» стосунки неприйнятні –
спотворенні природні почуття.
Потомки козаків самодостатні
творють і поважають своє життя!

Зубоденні

теми

ПЕРЕГОНИ

*Коли сліпець прапор несе,
то горе тим, хто йде за ним.
(народна мудрість)*

Без правил боротьби вже вкотре знов і знов
ламають вищого ґатунку списи...

В суперництві завжди і влада, і любов.

Піар бурлить з-під «чорної завіси».

І щоб посісти пост найвищий від усіх,
знов з'явиться букет облич квітучих,
що обіцяють нам із наміром «благим»
змін у житті приємних і разючих.

Як схожі всі вони в обіцянках своїх
і як різняться по своїй натурі.

То ж важко відрізнити мудріших і святих
від вовка у овечій шкурі.

Повіримо тому, хто добрих справ творець,
хто йдучи на «бика», хвата за роги,
хто дбає про народ, і хто в душі боець,
і хто торує правдою дороги.

Хай переможе той, що вибираєш ти,
хто не боїться тяжкої роботи
і не жаліє сил, таланту й доброти,
країну нашу витягти з болота.

ЧЕКАННЯ

Ні хмар густих навислі тіні,
а ні густий осінній дощ
не заступив зорі яскравій
пробити атмосфери товщ.

І залилась яскравим світлом
земельна сирість навкруги.
Йшов час... Земля до того звикла,
що є і люди, як Боги.

Такі уже в природи гени,
щоб інколи – в століття раз
серед людей з'явився Геній,
як наш, в минулому, Тарас.

Твоє ім'я ще невідоме –
та визначатися пора.
Нам не хватає твого слова,
щоб тьму розвіяла зоря.

Повідай нам свої щедроти,
посій між нами доброту,
щоб всі незгоди подолати,
Врятуй Україну молоду!!!

НЕПОБОРНИЙ МАЙДАН

Знову гряде новий майдан,
Щоб розігнати слизький морок.
Не подолає нас шайтан –
Ще є в порохівницях порох.

Поклик в новий прекрасний світ
Не омине і твого серця.
Тож скоротаймо лиху вік!
І щастя хай рікою ллється!

Мільйони вдумливих очей
несхибна віра полонила,
щоб скинути тягар з плечей,
Дала їм волю, силу, крила.

Вже чути барабанный дріб
і святі дзвони б'ють на сполох.
Не осоромимо наш рід –
Непотріб весь зітремо в порох.

Нас, кожного, священний клич
пробуджує у час буремний.
Згадаємо козацьку Січ,
поки душею ще не вмерли.

Досить поганцям – упирам
творють свої метаморфози.
Останнім буде хай майдан
для фарисеїв, мафіозі,

монархів, казнокрадів, зайд,
нікчемних шалапут, злочинців.
Вже досить нам огидних зрад.
Ми є народ! Ми – українці!

Хай буде нам і всім добро,
кого пригріла ненька рідна,
в кого любов в душі – не зло,
Людино, західна і східна!

Від вуст в уста, від роду в рід
передається пісня й мова.
Коріння, код, наш родовід –
вінець всьому, всьому основа.

Скинуть з очей своїх полуду
мусимо раз і назавжди!
Перемагаймо сили згуби
у ворогів і у собі!

Хай сумнів серця не пече –
пройде розпачлива година.
Вчасно підстав своє плече,
щоб нам воскресла Україна!

Ми, як ніколи, і всерйоз,
розіб'ємо тривожні болі
державотворення загроз,
і таки вирвемось з неволі!

ДО БУЛАВИ ТРЕБА ГОЛОВИ

Пісні співаємо «глухому»
і не побачить нас «сліпий» –
Державу згубимо і мову.
Доки триватиме розбій?
Загнати в рабство нас воліють,
І всіх покірних своїх слуг
Присплять нікчемних і пригріють,
Щоб легше запрягати в плуг.
Хоч в ноги кланяються чемно –
та жалять в п'яти наповал.
І сподіватися даремно,
що омине нас кримінал.
Нам силою кують Закони
і провіщають благодать.
Та «сила» там, де заборони,
«силою» тільки віднімать.
Як чорта впустиш ти у хату,
то він, як бач, – і на печі.
Не будемо спокою мати,
а ні удень, а ні вночі.
Згодом і ладан не pomoже!
Невже нам світить повний крах?
Допоможи втримати, Боже,
козацьку шаблю у руках.
Зневіру кинь в бездонну прірву,
а ляк хай сили додає!
І перемогу таки вирви –
Борні хвилина настає!

Пороги ці на наші ноги –
 Кайдани в боротьбі згуби!
Викури звіра із барлоги,
 не допусти страждань й біди!
Не дай себе ввести в оману –
 Збудуться мрії запальні.
І що належить нам по праву,
 Здобудемо у боротьбі!
Чекає рук чесних і чемних
 славна козацька булава.
На неї в пристрастях буремних
 кується світла голова.

РЕФОРМИ

Досить творить хвалебні оди,
що неймовірно ріжуть слух!
 Ті всі «реформи для народу»
 Нас в адський запрягають плуг.
Нахабні рейдерські захвати
Лісів, озер і надр Землі
 Пора настала припиняти –
 Інакше бути в кабалі.
Усе гучніше звучить «бочка»
(Як же інакше, бо пуста!),
 Що зараз переломна точка,
 І ця, мов, справа не проста.
...Ніхто не зіб'є нас з дороги –
Даремних не робіть потуг!
 Наша надія в перемогу –
 Здорове тіло, сильний дух.
І мова рідна солов'їна,
Ріки, озера і моря,
 Моя чарівна Україна,
 Родюча матінка земля.
Накличе той біду на себе,
Хто хоче нас занапастить,
 Й не вгмонить свої потреби –
 Народ такого не простить.

ДІАЛОГ

Приїхали депутати село просвіщати...

Все про НАТО говорили, про гарячі точки.

«Ой сутужно буде всім нам, ...а вашим синочкам...

Страшних бід вони зазнають».

Та й в селян питають:

– «Чи єднатись варто, люди, із ворожим НАТО?»

– «Що ви? Що ви? – гукнув мужик, клопоту багато!

Вояка туди послати – треба дозвіл мати

від нашої Верховної, від мами і тата,

іноземні мови знати, вміти воювати.

То ж єднатись, мабуть, варто

з нашим «старшим братом».

В любу точку без конкурсу, після школи зразу
можна з будь-ким воювати, досить лиш наказу.

Вояки у нас хороші, б'ються не за гроші.

Позбудемось дезертирів, зрадників – за ґрати,

А хто лишиться живими – пенсії й зарплати!

Та й нейтральний статус можна.

Про це мріє кожний,

щоб ми могли самостійно боронить державу,

не залежать ні від кого, робить свою справу.

Та чи вистачить кебети? І менталітету?

Щоби знищити ракети в нас над головою,

коли НАТО і Росія зв'яжуться війною,

або здійметься той рейвах –

«мочить в туалетах»

українців, що глаголять за «одну державну»,

за вступ в НАТО України, за козацьку славу?

Та й нейтральний статус мати, мушу нагадати:

іноземні бази краю слід ліквідувати;

українські збройні сили потужно зміцняти.

Чи захочуть росіяни змінити кримські плани?..»
Зауваги ці нардепів збили з пантелику.
Зашарілися «бідняги», зтягло язика.
– «Та ж Росія, в договорі є нашим гарантом.
За наш послух в роззброєнні, мир і спокій буде».
– «... На ті ж граблі наступаєм ... довірливі люде».
Непорушність договору? І смішно, й невпору.
Навіть славний наш Хмельницький
попався на тому,
що і досі не маємо власного ми дому.
З Богом їдьте, любі гості. Ми люди всі прості,
рішення без вас приймемо. Віри вам не ймемо,
своє щастя і нещастя самі віднайдемо!»

НАПЕРЕКІР ДОЛІ

Втративши все, почни усе спочатку.
Життям наповни мертві почуття.
Віддай себе любові без останку
І подаруй світу нове життя!
Зрости чудо – красу на своїм полі.
Невдачі тіла і душі зітри,
Зібравши друзки з трощеної долі.
Попутні осідлай вітри!
Що для тебе життєві перепони,
Коли ти на коні, богатирем?
І не звертай на посивілі скроні –
Ти Прометея світишся вогнем.
І марні будуть всі потуги «злого»
Коло життя порушити канву,
Бо спрага над усе сягнуть нового
Творить Господнє чудо наяву.

«ПАТРІОТ»

Запевняв усіх Федот,
що він щирий патріот:
«Дайте в руки мені владу,
всім і всьому дам я раду.
Все зроблю я для **ЛЮДИНИ**
в ім'я **НЕНЬКИ УКРАЇНИ!**»
...Все «зробив», як й обіцяв.
Де він тільки гроші брав?
Збудував райські куточки,
як для сина, так й для дочки;
все сімейство на колесах,
– БЕ-ЕМ-ВЕ і мерседеси.
Сам в бенкетах і в охоті,
Ріст кар'єри по роботі...
От нахаба і шахрай!
Для своїх зробив він рай
і не чує слів «Ганьба!».
Тобі – рай, а нам – «труба».
Гнів людський він не сприймає
і безстыдно заявляє:
«Все зробив я для **ЛЮДИНИ!**
Не хаміть, не лийте бруд,
Я ж ЛЮДИНА, а ви – *люд*».

РАБСЬКА ДОЛЯ

Міцно вкоренила рабська доля
звичку все робить під батоном.
І коли прийшла жадана воля –
заросли поля всі бур'яном.
Один, бачиш, сам собі господар:
п'є горілку, курить, днями спить.
І його не називають ледар.
Кажуть: «Вміє без роботи жить».
Другий – в світ за довгими грошима
їде свої руки продавати,
щоб в дворі була своя машина,
щоб своє гніздо розбудувати.
Ну а третій продає товари,
з господарством возиться своїм.
Кожен ранок мерзне на базарі,
щоб відкрити згодом магазин.
Колективні господарства чахнуть.
Де колись стояли корови,
там тепер війною, вітром пахнуть
безвіконні привиди-хліви.
Не на часі нам складати руки,
плакати «в рукав» нема часу.
То ж громаду треба підіймати
і долати чорну полосу!

БАТЬКІВСЬКА ХАТА

Відлетіли у світ
від кубельця свого пташенята.
Хай їх Бог береже!
Похилилась від старості хата,
Батьків неміч настигла уже.

Думки роєм свердлять –
серце б'ється в шаленому ритмі.
Та невже то межа,
Для якої безсильна молитва,
Від якої усе ожива.

А шматок цей землі,
де твоєї сім'ї пуповина,
Де справжнісінький рай,
І від давнього роду коріння –
Це твоя Батьківщина – твій край!

Не допустить Господь
відректися своєї домівки,
Де родився і зріс,
Де отримав в життя ти путівку,
Де все рідне до болю, до сліз.

Хата батьківська хай
об'єднає дітей і онуків
У єдину сім'ю.
Не змовкатимуть радощів звуки!
Хай Господь чинить волю свою!!!

Вітром долі давно
рознесло вже по світу насіння.
Залишається тут
Лише роду глибоке коріння,
де завжди тебе спогади ждуть.

Спільна дача для вас –
Хата рідна із садом віднині –
Це бальзам для душі...
Там, де вічність і предків могили
Частку серця й свого залиши.

ГОСТІ

*Прекрасно жити і цікаво
Тверезість де панує й право,
А де дурний дістався влади,
То там нещастя, горе, зрада.*

С. Брант

Десь у віддаленім районі,
Де люди чемні всі і скромні,
Де і природа немов рай,
Розкішні парки, річка, гай,
Де з-під Землі штучні джерела
Випльовують бурштину перла,
В день сонячний без жодних хмар
З'їжджалися на семінар
Гості із області й місцеві.
Залишив клопоти серпневі,
Стікавсь до РБК народ –
Хто так, хто ради нагород.
Коли наповнилася зала,
Президія місця займала
І зазвучав державний гімн,
Всі дружно встали – як один.
Зал вщерть наповнено людьми –
Були навіть мами з дітьми.
Та одна гостя впала в око,
Що голову несла високо,
Мов розцяцькований павлин.
Чи реверанс, чи то уклін

Відміряла великодушно,
І до президії, послушна,
Присіла рядом – край стола.
Велично поглядом вела
По всіх присутніх в скромній залі –
Беззвучний представник моралі...
Семінар проходив гучно.
Шуткували гості влучно.
Пишалися там земляки
За свої показники.
Гостям теж було приємно
Відзначати поіменно
Кожного, хто сил приклав
До хороших, щирих справ
І добився результатів.
Є що людям показати
І до того ж – так як треба
Вдовольнить свої потреби.
На кінець і сам патрон
Взяв у руки мікрофон.
З вуст лилась солодка мова,
Все про успіхи розмова –
Якісні показники,
Місцевих керівників,
Труднощі – як їх долають,
Про добробут всіх як дбають.
Перш за все – про медицину:
Піклування про людину,
Про палати вищий клас
І про ліки про запас...

Вдалось зменшити витрати,
Скоротивши власні штати.
Діє безліч тут дрібниць –
Аж до касових скарбниць.
І надходження зростають...
Пацієнти добре знають:
Найпростіша із хвороб
Зажене тебе у гроб,
Бо всі платні процедури
Змушують пройти в натурі.
Чи то пальця ти прибив,
Чи сердечний в тебе зрив –
Море грошей треба мати,
Щоб хворобу лікувати.
Попросилася до слова
Розцяцькована знайома.
Себе стала вихваляти,
Як вдалося змінить штати
І в життя втілить реформу
Та змінити назву й форму
Застарілої райСЕС, –
Це ж державний інтерес!
Раптом вигуки із зали:
– «Ви ж іще не все сказали.
Розкажіть в чому прогрес,
І про власний інтерес,
Бо звільнили від роботи
Лише тих, що були проти
Хабарів, підлиз, поборів,
Оборудок непрозорих,

Санітарок і шоферів.
Та зате відкрили двері
Керівництва збільшить штати,
Держслужбовця статус мати
Та позбутись перепон
Й не зважати на закон.
Хоч й раніше всі ми знали –
На закони ви плювали.
Ви штовхнули людей в скруту,
Хто чорнобильську мав групу».
А із ОДА представник
(той що гострий на язик)
Взявся з пристрасстю до слова
Й висловив таку промову:
«Хочу порадитися з вами
Про виконання держпрограми
«Шкільний автобус» – так звучить.
Цю історичну для вас мить
Ми хочемо зафіксувати –
На телекамеру відзняти,
Є думка в нас, що ви повинні
Достойній доручить людині
Колону в область спорядить.
І як найшвидше це зробіть!
Автобуси і делегатів,
Всіх до ОДА треба зібрати...»
Лише одного не сказав –
Де гроші для таких забав?
Тут з зали попросили слова
І стала жорсткою розмова:

– «На кожен рейс такий затрати –
Співмірні сотні рейсів втрати.
Хватало б коштів цих на рік,
Хто економно жити звик.
Звісно ж не з вашої кишені, –
Народні гроші, бо казенні»...
Ось так керує марнотрат.
Все зносить наш терплячий брат.
Добром державним хизування,
Щоб владні виграти змагання...
Провести лажу не вдалося,
Підтримки в залі не знайшлося.
Велась ще мова про бурштин
І про розведення рослин,
З яких виготовлять пальне.
Про все й усіх і все земне –
Електростанцію майбутню,
Інвесторів, що тут присутні
І про роботу для усіх.
Звичайно, сперечатись гріх.
Почули ми про всі плюси,
В підтримку наші голоси.
Та слід розглянути деталі –
Зворотну сторону медалі.
Творити з бурштину картину
Прийдеться у майбутню днину –
Полів, як Місячний пейзаж.
То як такий для вас пасаж?
Чи вистачить нам лісу й поля,
Щоб усміхнулася нам доля –

Створить численні кіловати,
Ще й іншу користь з лісу мати?
Коли всі вичерпались теми,
Розв'язано усі проблеми,
Дивились глядачі концерт,
Гостей найвищих, не секрет,
На дійство друге запросили,
Де їх добряче пригостили.
Спочатку все було, як треба.
Столи над ставом – просто неба.
Пили за те, що кому здасться:
І за здоров'я, і за щастя,
До пари пили і до дна,
Щоб думка всіх була одна.
За Трійцю і хатні кути,
За те, що я такий, як ти,
За те, що так нам помогли,
За те, що гості дорогі.
Раді стрічатися щодня.
Вже дехто випив й на коня.
А ось й знайома наша птиця,
Що чванилася, мов цариця,
У кільцях, в золотих офшорах,
У модних туфлях на підборах.
Купає золотий браслет
В жирній підливці для котлет.
Дико вчепилась, як пантера
За миловидного шофера.
Усе допитує – як звати
І норовить поцілувати.

Та щось не клеїлась розмова,
Надто твереза його мова.
А поряд парубки пузаті,
Видно з чиновницької знаті,
Змагалися у красномовстві.
Звелись у поєдинку монстри.
Один другого розумніший –
Пішли у хід памфлети, вірші,
Пародії і гуморески.
Що далі, то згущались фрески –
В кінець – похабні анекдоти.
Та пісня їм закрила рота:
Не пісня – суміш із пісень.
Співали всі – кому не лінь,
Кожен свою і всі разом –
Хто на столі, хто під столом.
Лише один столичний пан
Лишався в гуморі і сам
Корпався в кишенях жилету
І щось сусіду по секрету
Все намагався доказати,
Та той вже вмощувався спати,
Підтакуючи час-від-часу,
Розумну роблячи гримасу.
Я смисл вловив тої розмови –
Сплетіння корупційні й змови –
Про те, як «помогти» нужденним,
Їх клопотам земним щоденним.
Без черги відхопить квартиру
І не нашкодивши мундиру,

Землю надати під будову,
Зробить у офісі обнову,
Дівати де «лівий» бурштин
І що отримати взамін.
Відкрити неукам дорогу –
У вузах вчитись дати змогу,
Владнати інші забаганки.
А час збігав, ніч йшла до ранку
І я проснувся в курені...
Таке наснилося мені!

НЕСПОКІЙ

*Я не шукаю спокою для себе,
Не думаю про затишок в житті,
Бо живу, народе мій, для тебе,
А тому неспокій твій в мені.*

П.Д.Кузін

Скільки вже століть ганьбили поспіль
Нашу землю кляті вороги:
Безневинних – в заслання й на розстріл;
Нищили нещадно, «до ноги».

Приспів:

*Про власний спокій і не думай друже,
Коли твоя родина у біді.
Твій народ серйозно занедужав
В міжусобній – не своїй – борні.*

Роздували міжусобні чвари –
І свідомість згвалтувать змогли.
Та не всіх схилили в яничари.
Незалежність! Ми перемогли!

Приспів

В амбіційних власних інтересах
Корупційні велетні, їх блуд,
й досі ставлять палки у колеса,
все бунтують православний люд.

Приспів

Ми таки збудуємо державу,
Де людина буде у ціні.
І вернемо їй козацьку славу
В справедливій – і своїй – борні.

ГІМН села СЕЛЕЦЬ
(один із варіантів)

Острів наш, що сховавсь у заплаві
річки, лісу і топких боліт,
рятував від набігів татарів
землю рідну. Він наш оберіг.

Приспів:

*Селець! Усе рідне до болю:
кожен кущик, трава і роса.
Тут щасливі єднаються долі,
процвітає добро і краса!*

Зазнаючи і бід і утисків
від своїх і чужих ворогів,
ми тримались своєї колиски –
річки Горинь, її берегів.

Приспів

Не змогли яничари й понині
нашу славу і пам'ять зломить.
Свято, щиро в пориві єдинім
в храмі новім молитва звучить.

Приспів

Згуртувала нас мрія одвічна –
Незалежність, Свобода, Любов.
І села рідна доля лірична
увійшла в нашу душу і кров.

Приспів

Всі здобутки сельчан-побратимів,
героїчних змагань поколінь –
мова наша і церква єдина
В шані буде довічно. АМІНЬ!

Приспів

Музика на ГІМН села СЕЛЕЦЬ

Ост-рив наш що схо-вав(ь) у за-п'я-ві річ-ки, лі-су і топ-ки(х) бо-літ
 ря-ту-вав від на-бі-гів та-тя-рив зем-лю на-шу, він наш о-бе-ріг
 Се-лець у-се рід-не до бо-лю ко-жен ку-щик тра-ва і ро-са
 тут ця-сам-ві єд-на-ють-ся до-лі про-цьві-та-є дуб-ро і кра-ся
 тут ця-сам-ві єд-на-ють-ся до-лі про-цьві-та-є лю-бов і кра-ся

Діла

давню минулих

літ

(поєма)

*Дещо й від життя нам треба брати.
Та якщо від нього все візьмеш,
То порожнім будеш його мати
І назад нічого не вернеш.*

Мені тринадцятий минуло

*Урок фізвиховання в 9 кл. Селецької СШ
(1956 р.)*

ДІЛА ДАВНО МИНУЛИХ ЛІТ

(поема)

(Погляд зблизька на історію с. Селець)

О! Як давно те все було,
дитинства чарівне село!
У в'язах втоплені хати,
а ще, як глянуть з висоти, –
біленькі стіни з-під соломи,
нахмурені віконець брови,
в дворах дубові скрізь тини,
кущі жасмину, бузини,
розгул тварин на пустирі,
крикливі ігри дітвори.
«Пекар» і «Свинка» у розпалі...
Йде боротьба мов за медалі,
інші м'ячем грають у фанти,
а хто програв – змушені в «мандри»:
здійснити рейди по садках
або ходити на руках,
прогавкати, співать пісні,
проїхатися на свині,
лоба для щиглів підставляти,
на четвериньках проскакати.
А як приємно біля річки...
Весь безтурботний, без думок,
як тільки вилізеш з водички –
пірнуть в розпечений пісок.
Топтати босоніж траву
густу, пахучу, соковиту.

Чи сон? Чи дійсно наяву
я бачу стежку, в рай відкриту?
Стрекоче коник у траві
і бджоли порають квітниці,
нектар збирають і меди
з Землі – природної скарбниці.
...Пора вертатися додому.
Так непомітно минув день.
Ледь-ледь доносяться з Подолу
мелодії дзвінких пісень.
Це молодь водить хороводи,
дворядна виграє гармонь.
На лузі, де лежать колоди,
уже розпалюють вогонь.
Тут дійства будуть неймовірні...
Та чи дозволять нам батьки
з дорослими гулять «до півнів»,
проводить разом вечірки?
Прийдеться, мабуть, у костриці,
на призьбі, ноги вигрівати,
слухати діда небилиці,
радість і страх переживати...
Хату освітлює лучина
з опущеним димар-мішком.
За кроснами сидить дівчина,
вистукує у такт бердом.
Малий хлопчина за сукалом:
погодився сукать цівки.
А біля вогнища, навколо,
прядуть на потесях дівки...
З приходом парубків вусатих
все заіскрилось, ожило.

Таких настирливих, завзятих
у світі, мабуть, не було.
Гульня бурлила аж до ранку,
доки прокинулось село.
Трищала терниця, тріпачка,
і від ціпів гуло гумно.
Худобу порали старенькі,
коней приводили з нічліг...
А місяць червонів кругленький,
як свіжоспечений пиріг.
Ось-ось буде уже світати...
Широкі вулиці села
готові роботяг стрічати
і проводжати на поля.

.....
*Хати біленькі під шнурочок,
в'язи розкішні перед них
шикуються в стрункий рядочок,
ніби парад істот живих.*

Із першим сонячним промінням
все наростають голоси:
клекіт лелек, корів ревіння,
клепання збитої коси.
І коні фиркають в упряжці,
хрипло скриплять з ярмом вози.
Гуси, геґочучи, як в казці,
знялись на крила. Попливли...
А парубки вже тягнуть лямку,
всі напівсонні на возах...
Взнаки далися їм гулянки,
розтрачені на вечірках.

Але вербові довгі віти,
звисаючи ніжно з небес,
не допускають сном зморити,
знімають лінощі і стрес.
Тунель вербовий зустрічає
усіх при в'їзді до села.
Візитну картку село має,
яку природа зберегла.
З прозоро-чистою водою
довкола греблі блиск ставків...
Яскравий слід річки старої
врізався в Землю навіки.
Як тільки сонечко зігріє
ставків розлогих береги,
збудженим криком розіллється
дитячий гамір навкруги.
Ті, що ще навичок не мають,
купаються на мілині.
Охочі із верби стрибають,
щоб кайф відчути в глибині.
Батьків стрічаємо із поля,
збираємось на крутильні,
і якщо старших на те воля,
буваємо й ми «на коні».
Поволі оберти зростають,
тримаємось за поручні,
за рухом очі не встигають –
не видно неба, ні землі.
Коли утриматись несила,
ось-ось зірве тебе з сідла,
і голова вже очманіла,
моці ніякої нема –

зойк сам собою вирве з горла,
його сприймають, як сигнал.
Політ по колу зупиняють.
У голові повний аврал.
Земля продовжує кружляти,
перевертається, гуде,
а ноги гнуться немов ватні.
Це відчуття згодом пройде.
А чи качались ви на релі –
тій гойдалці, що між в'язів?
Куди теперішні «качелі»!..
Краще у тисячі разів!
Злітаєш пташкою спокволу
на незбагненну висоту,
а потім падаєш додолу
з стисненим серцем в темноту.
Кожен страхи свої долає,
геройства нам не позичать.
А висота все добавляє,
вже ноги догори стирчать.
Сором піддатися у герці.
Очей десятки навкруги.
Затіпало частіше серце, –
говорить: «Честі не згуби».
Приємний щем сповнює тіло,
коли партнер твій відступив
і присідає в такт невміло,
чим рух помітно сповільнив.
Яка приємна нагорода –
перемогти себе в собі.
Ще буде не одна нагода
відчути радість боротьби!

А по війні, у сорок шостім,
з повагою до навчання,
вся молодь, навіть і дорослі,
взялися чітко за знання.
Бажання кожного – читати,
висловлювати вслух думки,
Земне тяжіння подолати,
пізнати незвідані світи.
Приміщень в школі бракувало.
Наймані класи у хатах
ледь-ледь бажуючих вміщали.
Навчались вдень, по вечорах.
І учні в школу – як на свято,
за довгі парти і столи
сідали поруч і завзято
науку гризли, як могли.
Пісні про Сталіна співали,
найрозумнішого вождя,
і щирю шану віддавали –
він батько рідний і суддя!
Це він нам дарував «свободу»
і конституцію створив,
був «ясним сонцем» для народу,
любив усіх, крім «ворогів»...
Але, як з'ясувалось згодом,
всі навкруг нього вороги...
Соратників, людей з народу
«сплавляв» із легкістю в морги.
Що говорити про тямущих:
про фабрикантів, куркулів,
про «шпигунів» та волелюбних
письменників і лікарів,

«бандитів», «зрадників», багатих,
монахів смирних і попів,
хохлів – нацукраїнців «клятих»
та їхніх дочок і синів...
Зводив усіх із цього світу,
щоб ми щасливими були,
по Ленінському заповіту,
щоб розумом вождів жили.
Ми впевнено і урочисто
в помпезних марш-парад-ходах
повторювали, як закляття:
Ленін і Сталін у віках!
*У книжках, газетах і піснях
про вождівську велич і свободу
пропаганда. Гасла на хатах:
«Віра в Бога – опіум народу!»*
*Про колгоспи, мрії майбуття
і казки нечуваних врожаїв,
вічністю омріяне життя
у прийдешнім комунізмі – раї.*
*Так хотілось вірити в той міф.
Іншою насправді була дійсність.*
*Не зазнав народ наш благ земних,
осідав у сірість і незвичність.*
Було це ранньою весною,
з'явилися гості по дворах.
Своєю діляться бідною,
тримаючись ледь на ногах.
Днями, як привиди, снували
по хлюпких весняних полях,
мерзлу картоплю добували
з надією в сумних очах,

що зібраний крохмаль живильний
вдихне життя в тіні худі,
відверне від думок гнітючих,
голоду – смертної біди.
З душею їх приймали всюди
односельчани на нічліг.
Своїм добром ділились люди,
допомагали чим хто міг.
Брати це наші, із колгоспів
східно-південних областей,
для нас принесли правду гірку
комуни – лєнінських ідей.
Під час колгоспу розбудови
односельчани у селі,
усі, немов в духовній змові,
чинили опір, як могли.
Не згасла згадка про посланців –
голодом зморених людей.
Та не було найменших шансів
уникнути вождів «ідей».
Тріщали клуні і комори,
скрипіли стогоном вози,
і прихвосні – свої ж сельчани –
сусідам «били образи».
Добро стягалось безупинно
в колгоспний двір з осель людських.
Як тяжко пережити днину
позбавлення речей своїх.
Ще довго із колгоспних стаєнь
худоба рвалась до дверей,
домівок рідних, де їм в радість
зустріч наплаканих очей.

А тих, хто не вступав в колгосп,
зненацька брали по ночах,
в одезі спідній, в розполох...
Тих, чиї руки в мозолях.
Погрози «Дальнього Сибіру»,
шантаж, розбої, побиття.
Ламали долі і довіру
людського справжнього буття.
Лиш одиниці самих стійких
тримались мужньо до кінця.
Терпіли осуд і зловтішність,
не втративши свого лиця.
Часи важкі і неймовірні
впали на голови селян...
Агенти – збирачі подвірні
всюди засіли, як бур'ян.
Збирали від людей податки
за огород, худобу, сад,
шкіри свиней. Такі порядки
принесла нам країна Рад.
Всіх закликали до роботи:
дітей, дорослих і старих.
Праця в неділю і суботу,
без свят церковних, вихідних.
Будь-яка техніка відсутня
на фермі, в полі, на лугах.
І голова – чужак безпутній –
пиячив денно по хатах.
Під хлів обрізали ділянки,
заборонили випаси.
Були і інші забаганки....
Що день – все гіршали часи.

Залежність від колгоспу повна:
безпаспортний в селі режим
та ідеологічні жорна
рабів робили із мужів.
Було... Вже ранньою весною
чекали новий урожай
задовольнялися їдою
не тою, хто яку бажав.
Тож цвіт акації в пошані,
вербові корівки, «пани»,
«ситнік» болотній, конюшина,
щавель, кропива і лини,
і трикопієчні карасі,
і верховоди, і в'юни.
Усе тоді було на часі,
щоб «статки» пережить весни.
І не від щастя і достатку
ми шастали по жолобах,
ревізію робили зранку
в колгоспних для телят хлівах.
Солодкою була макуха,
із шоколадом не зрівнять,
і п'янку пахла потеруха,
навіюючи благодать.
...Все ж хочеться вернуть той час,
щоб скуштувати муківні,
із буряка холодний квас,
засмаглий хліб на черені,
і беців пухлих картопляних,
в смажених коноплях пампух,
напоїв кваші незрівнянних...
Захоплює від згадки дух.

*Безправ'я і недоїдання
постійним явищем було.*

*Все ж виграла тоді змагання –
встало з колін наше село.*

І не впав у розпач наш народ
звикнув швидко до життя нового.

І тепер колгоспний огород
видавався не чужим для нього.

За невміло вкрадене добро
хоч, було, хтось заплатив тюрмою,
та все більше й більш це ремесло
вабило із голодом в двобої.

А колгосп із часом все міцнів:
тракторця купив, автомобіля,
копійки давав на трудовень,
будівництвом змінював довкілля.

І, здавалось, знову ожила
загнана душа в глуху безвихідь.

Віра у майбутнє все ж змогла
подолать нещастя – долі прихить.

Розбудувалась згодом школа.
Навчанню віддалились сповна:

гуртки спортивні з волейболу,
футболу, вільна боротьба,
учнівський хор на шкільній сцені,
оркестри – струнний, духовий,
змагання на шкільній арені,
український танець бойовий.

Шкільні приміщення 1956 р.

Дивує молодь своїх предків,
зробити прагне рай земним.
А комсомолу осередки
ведуть свій наступ запальний:
на всі відсталі елементи,
пережитки минулих літ,
проводять виховні моменти,
щоб ми вписались в новий світ.
Віднині всім одна дорога –
сповідувати атеїзм
і рай земний, земного «бога»,
ймення якому – комунізм.
В ту пору наш колгосп очолив
Мобило Олексій – земляк.
Він навіть в думці не дозволив
в роботі допускати брак.
Показники пішли угору:
розвів худобу племінну,

роботи всі робились впору,
надію людям повернув.
В льонарстві першість, в тваринництві –
опора вся на молодих.
Новації у керівництві
згодом дали свої плоди.
Колгосп ставав наш мільйонером,
і трудовень вагомим був.
То ж голова зростав в кар'єрі
і шану між людьми здобув.
І дослухалися, насправді,
посланця в Київ від людей,
його думок в Верховній Раді,
його новаторських ідей.
І ширилась колгоспу слава
на Україну і Союз.
Вручала ордени держава
за льон, чумизу, кок-сагиз.
І навіть світло електричне
з'явилося в хатах людських,
та радіо – чудо незвичне
розважило старих й малих.
Футбол, змагання учнів в ланках
і виставки людських творінь
в «Воробино», в столичних парках...
І пісня скрізь – куди не кинь.

А ми на планері катались.
Колгосп для нас його купив.
Злетіть в повітря намагались
і на те був простий мотив.
Примножити села здобутки.
З повітря оброблять поля,
колгоспу збільшити прибутки,
щоб щедрою була земля.
Із радістю під час канікул
в колгосп ішли ми працювать:
ями копати для силосу
і цуркою снопи в'язать,
люпин збирати для насіння
і розкорчовувать ліси.
Збирати по полях каміння,
кострицю, зоніни носить.
А яка гордість випирає
в тобі, коней поводитиру,—
уперше плуга ти тримаєш.
Плуг вириває з пирію.
Увесь з душею у напрузі
і доказати хочеш всім —
своїм знайомим, близьким, друзям,
що ти дорослий вже зовсім.
Як тільки збилися на ноги
і господарство підняли,
осіли нові нас тривоги...
Керівника перевели
у відстаюче господарство —
в Велінь, сусідній нам колгосп...
Партком прислав нове «начальство»
на основний колгоспний пост.

Колишній секретар райкому.
Партії Леніна солдат.
Він спуску не давав нікому.
Створив з активу апарат.
Під строгий все контроль узято.
Актив отримав завдання.
І кожен намагавсь завзято
блиснути вмінням і знанням.
Намічені партійні гасла
і мрії – у життя втілить:
школу нову, дитячі ясла –
побудувати, парк зростить,
покрити вулиці асфальтом.
З сучасним виглядом село
і для дозвілля, і для свята,
культурним центром щоб було.
Різницю між селом і містом
невдовзі стерти назавжди,
а господарства особисті
до мінімуму слід звести.
Та здійснити стратегічний план
заважали догми релігійні,
вільнодумство мешканців – селян,
творчість, власність, тунеядців дії.
То ж прийшлося церкву зруйнувати,
тунеядству дати гідну відсіч:
придбане майно конфіскувати,
силу й «мудрість» партії засвідчить.

Чертак Г., Єрмійчук В., Мороз С.

Земля стогнала від наруги,
як піддали церкву на згуб.
Біблії, дзвони і хоругви,
ризи, підсвічники і зруб –
все розтягалось по домівках,
інших приходах і церквах.
І до безтями було гірко
за дикий блиск в тупих очах.
Товариші, партійці строгі,
руками учнів ПТУ,
їх діями гнівили Бога,
блюзнірську здійснивши мету.

На цвинтарі, що близько церкви,
покійних предків святий прах,
де спочивають душі мертвих, –
кошара для худоби... Жах!
...Часи згадалися минулі,
і гості з близьких й дальніх сіл.
У кожній хаті і родині
сідали за святковий стіл.
Престольне свято зустрічали
гості, прибувши до села.
І раді всім односельчани.
Щедрість і радість там була!
Народ потоками стікався
до рідного монастиря
і біля церкви зустрічався,
звуки почувши дзвонаря.
Яке дозвілля і розваги
були тоді для нас, дітей.
Достойність, щирість і повага
до старших, менших... від людей.
З гумором жарти, без наруги,
навкруг веселощі і сміх.
Дуби столітні понад лугом
від спеки тінню вкрили всіх.
Церковні стіни неспроможні
задовольнити всіх прочан,
тому тиснява на порозі
і на подвір'ї балаган.
«Микола» – сонячна погода
нас супроводжує завжди.
Збирає всіх сама природа
на зустріч літа і весни.

Ватага хлопців у змаганні
до річки мчать навперегін.
Сезон відкриє для купання
перших прохідників загін.
Коли ж в селі не стало церкви,
смуток і розпач душу гриз,
а кривдники втішались з жертви,
новий готовили сюрприз.
Не тільки з церквою боролись
і ще карали тих людей,
від свого діла хто мав користь,
з своїх розробок і ідей.
Незгоєна у серці рана...
той незабутній страшний день,
коли Рожків сім'я стогнала,
ждучи рятунку від людей.
Збудоване за свої кровні
житло прийшлося захищать.
Та сили надто були скромні,
щоб тих нападників здолать.
Автомобілі з ДОСААФу
із найманцями на борту,
і голова, мірило страху,
очолив всю когорту ту.
В повній готовності при зброї
міліція із райВС.
Стрільба була, були побої,
людей тягали з-під коліс.
І все з-за того, що пан Яків
копійку збив за пошиття.
Його вважали тунеядцем.
Зломили долю та й життя.

Із конфіскованої хати
звели вокзал – «Аеродром».
Батьки не перенесли втрати –
прощались з світом і добром.
А згодом і сестра Павлина,
колгоспу штатний працівник,
земного віку вкоротила,
й недовго Яків топтав світ.
В усьому жорстка дисципліна,
безжальне ставлення до всіх,
бездумних робіт творила.
Реальність це була – не міф.
Після колгоспних нив і жнив
свої ділянки оброблять...
А якщо хтось чинив супротив,
Не обійтись без покарань.
Керівники колгоспу й Ради,
з партапаратом на чолі,
припишуть вам такі «поради» –
не допоможуть лікарі.
Так ревно, пристрасно, надійно
плани впровадилися в життя.
Тепер збудилося сумління
та запізнілі каяття.

.....

Повіяв вітер перемін –
Життя в селі зазнало змін:
У кожного свої турботи,
Не силують вже до роботи,
Роздали землю на паї –
Кожному клопоти свої.
Хтось до роботи взявся чітко,

І господарство дуже швидко
Віддячило господарям.
На своїм полі не бур'ян –
Пшениця, жито колоситься,
Все по-хазяйськи, як годиться.
Він не колгоспник – бізнесмен.
Та мало все ж таки імен,
Якими б ми могли гордиться.
Для більшості таке лиш сниться.
В оренду легше здати пай,
Хочеш – працюй, а хоч – гуляй.
А ті, що в кріслах керівних –
Усе для себе і своїх.
Добро громадське розділяли –
І майже все до рук прибрали.
Були й потуги все зробити,
Щоб господарство відродить.
Та не на лад ішла ця справа.
Навіть відмовилась держава
З дотаціями для села –
І знищила колгосп до тла.
Поля покрились бур'янами,
Розрух довкілля панорами.
Погруз колгосп наш у боргах.
І на свій ризик, і свій страх,
Щоб якось вилізти із ями,
Колгосп розплачувавсь речами:
З колгоспної пекарні хліб.
Щось із комори, з саду плід.
Цегла з розвалин із хліва,
Десь недокошена трава,

Зірваний шифер із покрівлі,
Начиння з старої будівлі.
Пішли комбайни, трактори
В приватні хазяїв двори.
Зникла із ферми вся худоба.
Ось так збиткують з хлібороба.
А господарство аж трясє.
Фактично доконали все.
В занепаді село й селяни.
А що робити із паями?!
Не бачити б таких картин!
Копають хлопці там бурштин.
Купи піску, бездонні ями.
Безкарно нишпорять полями
Зграї «кришованих» нахаб –
Шукають схований там скарб!
Паханам сиплються «зелені»,
А що вже випада з кишені –
Те шукачам на прожиття.
Як же дійти нам до пуття?
Нема роботи, ні зарплати,
Молодь відбилася від хати.
Їде за тридев'ять земель
«Продати руки» за рубель,
Чи доларів десь підробити,
Вернувшись, зразу ж їх пропити.
Буває в рабство попадуть,
А то й на чужині згниють.
Всі негаразди не від «злого»,
А від тебе лише самого.
Звик спину гнуть під батогом –

Громадський суд, профком, партком
Прискіпливо, систематично
Тебе висміював публічно,
Примушував платити штраф,
В кривно зароблених рублях,
П'ятнадцять діб примусроботи,
Щоб не було в тебе охоти
Прогул без довідки робить
І спроби лиш собі служить.
І всіх так званих тунеядців
Примусили судом до праці,
Суспільно корисних робіт,
Щоб не соромили наш рід,
А потрудилися на славу,
На рідну матінку державу.
І не було жодних проблем,
Тому що «партія веде» –
Вона нас всіх оберігала
І до роботи «спонукала»,
Щоб працювали день і ніч.
Та навіть і не в тому річ,
Що працювали ми святами,
Були послушними рабами...
Не здатні ми до перемін,
Звестись не можемо з колін.
Затьмарилась наша свідомість.
Від чого зло, від чого користь –
Не можемо ніяк збагнуть
І зрозуміти в чому суть.
Забули про своє коріння,
Козацькі звичаї і вміння.

Про вольності в своїм роду,
Про самостійність. На біду,
Ми звикли під команду жити
І вірно партії служити.
А як лишились сам на сам –
У головах лишився злам.
Забули, що одна сім'я,
Що українець ти і я.
Немає на кого кивати,
І кожен мусить працювати,
Збудоване все зберегти.
Ми ж будували... Я і ти...
Порозумітись не вдалося –
І якнайгірше повелося.
Кожен розумник норочить
Сусіда свого одурить.
Як яструб, хижо вп'явшись в здобич,
Чи ближній ти, чи навіть родич,
Благай – не випустить із рук.
Твоє воання – пустий звук.
Скоробагатьки – мільярдери
Такі прокручують афери,
Як казка – чудодійний сон.
Не зрозумів би й Соломон
Тієї спритності й жадоби,
Шахрайського гатунку – проби –
Як можна за одну добу
Суму примножити любу,
Валютні «скерувать» потоки.
І вже без всякої мороки
Ті гроші, що були твої,

Кладуть в кишені шахраї –
Бюджетні кошти за кордоном.
І все в порядку, за «законом»!
Наразі програють усі:
Малеча наша, дідусі
І лікарі, і ветерани,
Вчитель, шахтар, шофер, селяни.
По правді я усім скажу:
«Працюють кошти на чужу
Для нас програму і державу,
Лиш шахраю приносять славу
Та непомірні бариші.
Виловлюють рибку в тиші,
Помутивши чисту водицю;
Плюють безбатченки в криницю –
Самим прийдеться ж з неї пити
І діточок своїх поїти!
Щоб ми того не помічали,
Що робиться в верхах, й мовчали,
Закрили рота на замок –
Ждуть, щоб зробили хибний крок,
Щоб ми один другого гризли,
Підкинули давно облізлу
Кістку розбрату про «язик»,
«бандита» вішають ярлик
До пересічної людини,
Яка з прекрасної родини.
Бо захід, бачиш, це не схід –
Та в нас єдиний в усіх рід!
Ми з української родини!
Всі, хто живе на Україні,

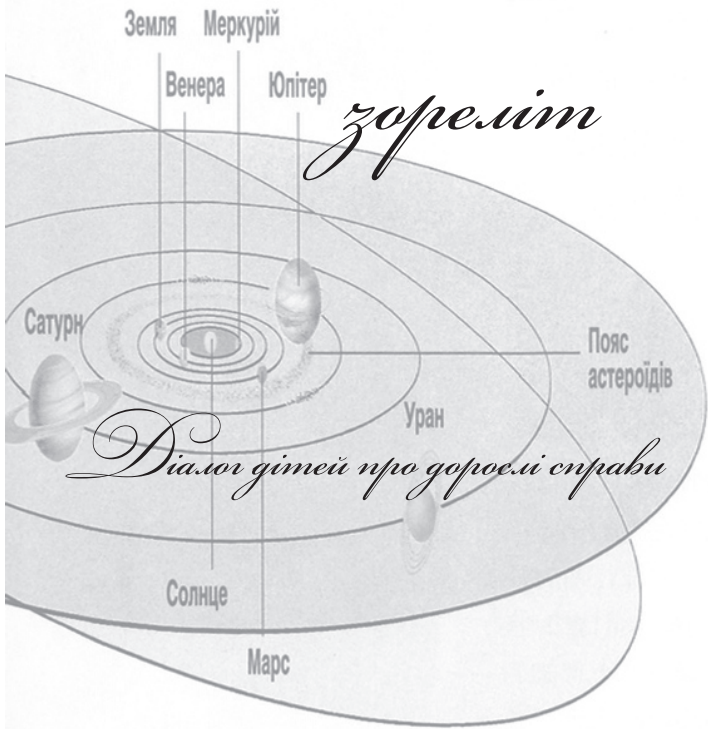
Це її рідні є сини –
Це ти і я, це усі ми!
А ще нас хочуть розділити, –
Бо кожен з нас іде молитись
До різних храмів – не богів.
Хтось і на цьому руки грів.
Ми маємо одну єдину
Державу, неньку Україну.
Єдиний Бог один на всіх!
Боротись між собою – гріх.
Краще вже виставити юду,
Щоб кожен знав про ту облуду,
Хто наші почуття ганьбить
І обікрасти норувить.
Є ще одна страшна проблема,
Чим хвора нинішня система.
Якраз сьогодні на порі –
Корупція і хабарі.
Куди не глянеш, не поткнешся,
То на хабарника наткнешся.
Попасти у керівники
Можна з «мохнатої» руки.
А там наука дуже проста –
Передається, як короста.
Бо кажуть: «Рука руку миє» –
Так керувати кожен вміє.
Та й кожен з нас не святий лик –
Давати хабарі привик:
За те, що лікарі лікують,
Що ліками «без цін» торгують,
Дитину прийняли в садок,

Здати екзамен без морок,
Вступити в технікум, до вузу,
І без проблем, і без конфузу
Стипендію мати завжди,
Щоб без «хвостів» і біготні
Сесію здати, і пробити
Робоче місце, задобрити
Своїх васалів – ненажер,
Відмінником щоб став стажер;
Хабар за землю під будівлю,
Базарне місце під торгівлю –
Беруть безбожно хабарі
Від нижніх ланок до «гори»...
Та якщо взятки не давати,
Тоді не буде, що їм брати.
Треба дивитися у суть –
Ті винні, взятки що беруть.
Але нам треба добре знати,
Що винні й ті, хто звик давати.
То ж придивися до себе
Куди твоя совість веде.
Чи здатен ти себе здолати,
Щоб взяток більше не давати?
Оглянь себе з усіх сторін...
Здатний піднятися з колін?
Нахабі заявить відкрито,
Що відбереш в нього корито,
В якому громадські харчі,
Та до багатств земних ключі,
І сміло встанеш на заваді
Прохвосту, шахраю, що крадуть

Квартири в немічних старих,
Що завдають і іншим лих.
Чи здатний ти принести в жертву
На боротьбу зі злом відверту
Твій власний спокій і життя?
Інакше викинь на сміття
Свої даремні намагання,
Гучні призови і старання
Якось покращити життя –
Користі із того нема,
І чогось путнього не буде!
Вже відчують добре люди,
Чим грішна у тебе душа –
Не варта «ломано гроша»...
Втрачати цінний час не гоже –
Чужий ніхто не допоможе.
Ждемо свого поводиря,
Якого вже зійшла зоря!
Не помилитися б нам знову,
Коли довіримося слову!
Нам, головне, не сам мундир,
А щоб душа – без «чорних дір»,
Щоб співпадало слово з ділом,
Й слово палало, а не тліло.
З гарячим серцем, як вогонь,
Із мозолистих щоб долонь
Сипались іскри провидіння,
Щоб проростало те насіння
В повних надіями серцях
І наставляло нас на шлях
Любові, мудрості, прозріння,

Щоб віродили ми коріння
Своїх шляхетних почуттів,
Щоб кожен з нас жив і хотів
Весь світ до себе пригорнути
І щоб позбутися спокути
Не нами скоєних гріхів...
Є не багато тих шляхів,
Котрі ведуть до процвітаня.
Та найкоротшим, хоч крутим,
Для нас найближчим і святим
Є шлях духовного єднання!

Лали

*Кожна мить життя нашого – благо!
Знай: «Часу за гроші не купить.
Витрачай свій час уміло, вдало,
бо ніщо нам так, як час, не мстить!»*

НАШ ЗОРЕЛІТ

– Як страшно нам прийти у світ,
де стільки лих, де стільки бід,
де стільки зла; нема ладу.
Що за напасть в людським роду?
Де не поткнешся – п'яний люд.
Усюди бійка, лайка, бруд.
Там, де тусується «наш брат»,
звучить триповерховий мат.
Дозуються до забуття.

Ні в «грош» цінується життя.
Скільки нещастя, тяжких хвороб.
А скільки ледарів-нероб
на шиї у своїх батьків,
марнують втрачені роки.
Тут п'яниця, там наркоман.
Всюди насильство і обман.
Ось що твориться між людьми.
Такими станемо і МИ.

...Мені тягар не по плечу –
у інший світ я полечу!

– Та мабуть, друже, ти загнув
тому, що всього не збагнув.
І між людьми буває лад,
часто один другому рад.
Дружать вони, є в них любов,
то плачуть, то сміються знов.

...І я переживав теж страх.
Зв'язали по руках, ногах,
і соску-кляп запхали в рот.

Отак лежав, як в банці шпрот.
...Та голос лагідний почув
і ніби зв'язаним не був.
А тілом ширилось тепло,
приємно, щемко так було.
На пісню мене потягло.
Лементував на все село
і голосно так заспівав,
що всіх домашніх здивував.
...Коли розумником назвуть –
здається, крила відростуть.
Буває щиро усміхнусь
або навмисно зажурюсь
і видавлю писклявий звук,
тоді не випускають з рук.
Мов на пожежу всі біжать.
Я відчуваю благодать.
Переді мною спини гнуть.
Чи можеш ти це все збагнути?
– Збагнуть збагну. Та дуже жаль,
що це не радість, а печаль.
Ти геть такий, як і вони.
Мій Боже, тебе борони
від величі таких утіх.
Самозвеличення це гріх.
Та із таких вожді ростуть,
які розводять смуту й муть.
...А гасел кращих не знайдеш,
хоч світ з кінця в кінець пройдеши.
Вони «виразники свобод»,
душа болить їх «за народ»!

Як керувати – «знають все»,
вождь навіть прапор наш несе.

І гасла закликають всіх
сповідувати тільки їх:

«Позбудемось знущань і бід,
і запанує весь наш рід!»;

«А тих, хто спричиняв біду –
довбати в рудниках руду!»;

«Бандитів посадить в тюрму!».
Ось так! І бути по тому!

...Все чубляться за булаву.

Їх гасла держать на плаву.

Та правда в тому, в тому суть –
на барикади нас ведуть,
щоб владу взяти всю до рук.

А гасла їхні – лише звук.

От коли влада вже в руках,
тоді не вождь він, – а монарх.

Скільки уточнень і порад
до нижчих і найвищих РАД.

Він і указ нам, і Закон.

Святіших вже нема ікон.

Якщо перечить зволить хтось,
вважай йому не повелось.

Позбудеться посади вмить,
а то і голова злетить.

Якщо у тебе інший клан,
то ти тепер уже не пан.

Очолить відомство «знавець»,
Який пас із вождем овець.

.....

Ось так із верху аж у низ
його виконують каприз.
А тим, кому не повезло,
за пазухою носять зло.
Начальники в самих низах
всі зводять над собою «дах».
Тоді ніяких перепон
їм обійти любий Закон.
Під себе крісло, лімузин:
щоб «економити» бензин;
використовувати герб
для власних цільових потреб.
А що стосується зарплат –
все, як народний депутат.
Одних лиш премій щоквартал:
за те, що ставки позгортав;
що вчасно вгору дав хабар;
що лівий в хід пустив товар;
що зекономив на папір;
що всі мовчать, спокій і мир.

А інші обирають шлях,
щоб жирувати на дурнях.
І потрапляють землячки
на хитромудрі їх гачки.
Ти лиш посмій роззявить рот,
в такий впадеш круговорот,
що із під ніг, як в немовля,
раптово вислизне Земля.
І скільки б не було заслуг,
замкнуть навколо тебе круг.
Поставлять справу твою так,

що втрапиш завжди у просак.
Втратиш усе, навіть життя.
Звідти немає вороття.

.....
...Багато в світі є людей
без принципів і без ідей.
Не признають ніяких змін.
Їх не підняти із колін.
А ще і в тих нема ладу,
що по чужому йдуть сліду,
не дбають про свою сім'ю,
Вітчизну зраджують свою.

Дозвольте слово і мені.
Не все так однозначно. Ні!
Незаперечно, все буває:
один другого б'є і лає,
що люди топляться в крові...
Так, правда. В цьому ви праві.
Та дослідивши всю планету
прямо скажу вам, без секрету,
я світ пізнав з усіх сторін.
Повірте, пречудовий він.
Планету бачив голубою,
заповнену ущертъ водою.
Куди не глянеш – океан.
Над океаном ураган.
Окрайці буйних океанів
у береги ошатні вбрані,
морями називають їх.
Притягують до себе всіх.
Дзеркальні бачив я озера,

доісторичні там печери.
Найдовша в світі річка Ніл
перетинає суходіл.
А скільки краєвидів диких,
дерев маленьких і великих,
річок сріблястих навкруги,
їх мальовничі береги.
І поки літосферні плити
не в змозі Землю розтрити,
все це добро послужить нам.
Земне творіння – божий храм.
В церкві, костелі, синагоги
відкриті нам усі дороги.
Батьки діток ведуть у храм,
де щиро моляться Богам.

.....

...А ви хоч раз в лісах бували,
опеньки, ягоди збирали?
Ловили рибу у ставках?
А веслували на річках?
Чи полювали ви на лося,
щоб його фото удалося
в альбом сімейний занести?
...А в горах зиму провести?
Гнуздати білим снігом лижі
і дихати повітрям свіжим,
злетіть над гори, як орел,
води напитися з джерел.
...Чи засмагали ви на сонці?
Купалися у ополонці?
Чи пензлем створите пейзаж?

Приймали водний ви масаж?
Чи вдовольнялись від польоту?
Підводну любите охоту?

.....
Страхи тут ваші ні до чого.
Ви вийдіть тільки за порога,
станцюйте бойовий гопак,
рукою зніме переляк.

.....
Зафіксував я всі моменти:
концерти і експерименти,
книгарні, школи і музеї,
і їхні брендові ідеї.
Цікаві люди, загадкові,
до зрад охочі й до любові,
розумні є і непутящі,
допитливі і роботящі,
і заздрісні, і безсердечні,
і добродушні та безпечні.
Повільні є, і є ледачі,
є енергійні і гарячі,
і ризикові, й обережні,
прислужники і незалежні,
веселі, щирі і завзяті.
Є також бідні і багаті.
Тож розрізняймо чорне-біле
і рішення приймемо вміле,
щоб світ наш став іще світлішим,
а кожен з нас все ж розумнішим,
ніж попереднє покоління.
Терпіння, хлопці! І уміння!

–Я бачу, тут зібрались
великі мудреці.
Та ви дарма старались.
Вся сила в кулаці.

Розмажу я мармизу,
дам кожному у лоб,
здеру зверху до низу
трухлявий гардероб.

Ще суміш не обсохла
у нього на губах,
а він вже гонить хохму.
Зі мною не в ладах?

Турнуть тебе з колиски,
нещасний жабокрик,
щоб не знайшов, де сиска.

...Без мене вам гаплик.
Чи може у вас «білка»,
чи один з другим псих?
Вам що – забити «стрілку»?
Захомутать усіх?

...Ви бабки вижміть в предків,
шуруйте прямо в бар,
пограємо в рулетку.
І припиніть «базар».

Скуштуєте травички,
станцюєте брейк, твіст,
і ваші людські звички
собаці всі під хвіст.

...Ото лахва, свобода.
Нотуйте мій урок.
Вам випала нагода
зламати свій «порок».

.....

– Підтримую я «боса»,
не раз те відчував,
коли маленький босий
в утробі ще лежав.

Було, моя маманя
пригубить четвертак.
І з вечора до рання –
коноплю грузить, мак.

Немов в калейдоскопі
розходяться світи,
а я сиджу в окопі,
навкруг мене кроти.

Живу з ними в обнімку,
лайно з усіх боків.
Повз мене без зупинки
летять стрімко роки.

І зовсім як дорослий
відчув екстаз і кайф,
стареньким і оброслим,
із ключкою в руках.

З'являтися на цей світ,
звичайно, не хотів.
Та як без мене всесвіт, –
і ось я прилетів.

Нікого з вас не бачу,
та відчуваю смак,
завжди сміюсь – не плачу
все згадується мак.

– Я пристаю в «кампашку»,
і «бос» наш сто раз прав.
Його круті замашки
колись мій батько мав.

Тепер спокійно, тихо
на цвинтарі лежить.
Мене спіткало лихо
вік у колясці жить.

Не раз приймав колеса,
люблю ґандж, трамадол.
Я з «босом полюбасу»,
життя моє – укол.

На транспортній колясці
в лікарнях звідав світ.
Живу немов би в казці
здається сотні літ.

Нехай собі стрекоче
«понтовий балабол»,
та душа кайфу хоче,
щоб «ломку» я зборов.

Тому мені пристало
приймати наркоту.
Хай інші жують сало,
добудете у поту.

– Стежок багато у житті,
яку з них вибрати, не знаю.
Та слава Богу, є батьки
і їм я довіряю.

Ще до появи у цей світ
склались у нас класні стосунки,
бо для батьків завжди я був
найкращим подарунком.

Здорову їжу споживав
і фіззарядкою займався,
разом із мамою співав,
на ковзанах катався.

Після народження також
продовжую я тренуватись,
повітря свіже і масаж,
водою обливатись.

Шкода мені тих парубків,
які схиляються до «боса».
Дочасно в'яне їх життя,
як трави у покосах.

Шануймо всі своїх батьків!
Без них ми нічого не варті.
Вкраїну відновлять разом
на Європейській карті!

– Дегустатор я найкращий у своїх батьків.
Не пройдуть в мене нізащо зіпсуті зразки.
Якщо виглядаю круто, відчуваю смак,
значить там нема отрути – достовірний факт.
Можна їжу споживати, частувати всіх.
Молочко, джеми, салати, яблуко, горіх,
риба смажена, копчена, паляниця, сир,
і картопелька печена, і біокефір.
Та, буває, навіть часто, настрій зіпсують,
Вигляд виробу прекрасний, а смаку не чуть.
І чому натурпродукти псує виробник?
Мене хоче обдурити чи псувати звик?

– Виробник майже кожний
за прибутком «стриже»,
загрібає безбожно
і себе береже.

Я дивуюсь, мій друже,
ти в цих справах профан.
З інтернетом подружиш –
будеш сам собі пан.

Ні на смак, ні на вигляд
визначатись не смій,
бо раптово, зненацька,
укоротиш вік свій.

Є багато продуктів,
що містять ГМО.
А нітриту, нітрати?
Чи тобі все одно?

А от я із батьками
поселились в селі.
В нас багато худоби,
добрий клаптик землі.

Є і хліб, і до хліба –
натуральний продукт.
І ставок є, і риба,
і картопля, і фрукт.

Хазяйнуємо щиро,
а земля віддає
усе те, що вродило.
Воно наше, моє!

–Я дивлюсь з своєї клітки
на вечірній небозвід,
і не знаю зовсім, звідки
взявся наш чудовий рід?
І чи є там ще планети,
котрі дивляться на нас?

Знати хочеться секрети,
які знає дід Панас.

Чутки ходять, що далеко
десь існує інший світ,
що туди зовсім нелегко
передати наш привіт.

– А я думаю інакше.

Ми найдемо в космос шлях.

І зустрічні перепони
розіб'ємо в пух і прах.

На Землі, – нашій колиці, –
ми натерли мозолі.

Тож немає, мабуть, зиску
Залишатись на Землі.

Приготуймося заранні –
ми з тобою не малі.

У космічному океані
нас чекають кораблі.

.....

– Мої ви друзі, земляки!

взьміть мене з собою.

Справлятимусь я залюбки
з працею будь-якою.

Будь-ласка вивільніть з тюрми!

На віки вдячний буду.

Я з вами. Хочу назавжди
позбутись цього бруду.

Набрідло вдома одному
стирчать в колиці днями.

Поговорить немає з ким.
Обділений харчами.
З постелі я зробив омлет,
бо тут моя їдальня,
разом і спальня, й туалет,
приймальна і вітальня!
Готовий в подорож завжди.
Вам в руки моя доля.
І більшої нема мети,
як довгождана воля.

– Гей мужики! Про що розмова?

Бачу у вас «губа не дура».
Але «ламаєте ви дрова»,
коли обходите «Амура».
Космос без жінки пусте місце.
Зачахне він разом із вами,
як із дерев опале листя.
Туди летіти лише з нами.
Навіть минуле покоління
жінок у космос засилало,
щоб скористатись їхнім вмінням,
дослідження проводить вдало.
В нас непогані тренажери.
Давно тренуємось системно,
космічні знаємо манери.
Поводитись будемо чемно.
А ще ми лагідні і ніжні,
кохати вміємо безмежно,
молитися за вас і ближніх.
Сміливі ми і обережні.

– Чого мовчиш, стуливши рот?
Збираймося у космос.
– Сестричко! Я не ідіот.
І поки-що не «тормоз».
З тобою разом хоч куди,
на Марс чи на Венеру,
аби вернутися сюди
й потрапити на вечерю.
Не хочу з тюбика смоктати
суп в космосі чи кашу,
і стоячи там ночувати,
справлятися у парашу.
...Якщо одному полетіть,
то доки повернуся,
пройде одна космічна мить.
Ти будеш вже бабуся.
Бажаємо мандрівникам
щасливої дороги!
А ми відвідаємо храм,
помолимося Богу.
Нехай щастить в дорозі їм –
відважним «Одісеям».
Нам краще пляжі, теплий Крим,
маленька моя Фея.

А все таки вона крутиться

Щоб зрозуміти всі процеси,
задовольнити інтереси,
почнемо розповідь здала.
Коли з'явилася Земля?
Творець Всевишній, геніальний
накреслив плани генеральні:
створити Всесвіт наш без меж,
і по своїй подобі теж
створити ще живу істоту,
яка жила б собі в охоту,
без зайвих труднощів, турбот.
Із ніжностей вся, із доброт.
Придумав сили він природні
і заповіді склав Господні,
та простір тримірний створив,
Господній справі щоб служив.
Набір частинок, різні хвилі,
у вічнім русі, хоч безкрилі,
«матерією» охрестив,
в космічний простір запустив.
Щоб всі частинки між собою
не знали жодного покою,
штовхалися на всі боки;
час запустив, щоб йшли роки.
Частинки ті щоб притягались,
єдналися і розлучались,
та розпадались на частки –
матерії нові зразки.
Всесвітнє він створив тяжіння,
щоб загнuzдати те творіння,

обмежити його розгул.
Створив... та згодом і забув.
...Частинки в хаосі гуляли,
проміння – хвилі випускали,
в різні збиралися загони,
змагалися на перегонах.
Одні частинки легковажні,
а інші, навпаки, поважні.
Кожна із них свій вибір мала,
і згодом до своїх пристала.
З'явилось безліч там поселень.
Були і давні, була «зелень».
Були колонії і зграї.
Тіснились в космосі безкраїм.
Вже потім між людьми, між нами,
назвуть своїми іменами:
туманності, зірки, планети;
відкриють деякі секрети
систем зірок, і «чорні діри»,
Метагалактики – квартири,
там де Галактики літають,
спіралями небо сплітають.
Усе це вертиться, гасає,
народжується, відмирає.
Вихор Туманністю вертів,
глумивсь над нею, як хотів.
Розплющена в тарілку, рваласьь.
Навколо центра обертались
майбутні зародки планет.
Здійснився задуманий проект.
Родилась Сонячна система.

Її історія окрема...

Чотири-п'ять мільярдів літ,
як появилася на світ.

У центрі Сонце золотисте
з промінням пишним, норовистим.

А далі дивний ряд планет.

Найближче сонячний квартет:

Меркурій крихітний, Венера,
Земля, де Місяць за партнера,
замріяний холодний Марс.

...Та лиш Земля пригріла нас.

Роки проходять галактичні,
процеси множаться незвичні.

Творець, за справу взявшись вміло,
продовжує творити диво.

До попереднього творіння
запущено живе насіння...

Системі Сонячній мільярд,

Творець своїм творінням рад.

Усі Закони від природи –
для нової Творця породи.

Пройшло ще три мільярди літ,
доки дозрів наш людський плід.

Планети всі до того часу
мали свої орбіти, маси.

Найкращу обрано. «Земля»!

Сади розкішні і поля.

Води достатньо, кисню, квітів –
всього, чим жити і радіти.

Річки, моря і безліч гір,
пустелі застилають зір.

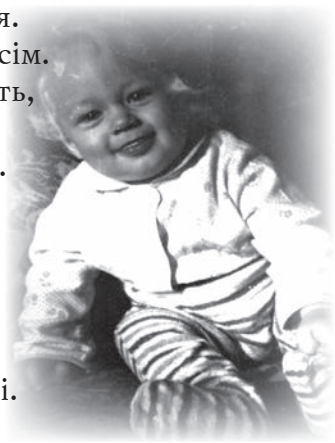
Землю, яку назвали раєм,
Творець небесний вибирає,
і помістив творіння в рай.
Відпочивай і споживай.
І райські де були дерева,
вселилися Адам і Єва.
Дозволено гулять в саду
і споживати все в їду.
Одне лишень не дозволяли
і стерегтися того мали –
із яблуні одної плід.
Тоді не обберешся бід.
Якщо скуштують того плоду,
не повезе людському роду.
Він працюватиме в поту,
щоб мати для життя їду.
Смуток пізнають і хворіти
будуть вони і їхні діти.
В клопотах їхнє майбуття.
Втратять здоров'я і життя.
...Усе воно було, як треба.
Постійно спілкувались з небом
слухняні Єва і Адам.
Жили у злагоді, без драм.
Та, як на лихо, серед раю,
в райським саду, у темнім гаї,
посеред звірів жив і змії –
диявол на Землі святій.
Вмовляв Адамову дружину
немов малесеньку дитину,
щоб скуштувала смачний плід
із заборонених порід.

Прекрасна стане, як Богиня,
і пануватиме віднині.
Завжди в майбутній боротьбі
знущань не знатиме, ганьби.
Щоб ворогів перемагати,
потрібно силу Бога мати.
...У Єви почастішав пульс.
Не втрималася від спокус,
Зірвала, стала смакувати,
дала Адаму скуштувати.
Тут же відчула наготу
і осягнула красоту.
Землі колишні континенти
розпалися на компоненти.
Життя на кожному своє.
Та звісно час той настає,
коли цікавість розбирає,
людей ніщо вже не лякає,
подорожують вони сміло,
рискване обравши діло.
Про Землю люди мало знали.
Знання уперто добували.
...Найбільші відкриття віків
всього п'ятсот тому років.
А складність полягає в тому,
що вся Земля є у полоні
води розбурханих стихій,
норов показує лихий.
Але відважні мореплавці,
вчені мужі, природознавці
відкрили безліч таємниць –
від атома до блискавиць.

До Магеллана і Колумба
араби знали – Земля кругла.
Коперник досліди провів,
що крутиться Земля довів.
Відкрили вікінги дорогу
з варяг до грецького порогу,
а із Китаю у Багдад
із шовку завезли наряд.
Вливалось золото в Китай.
Розквітли і Багдад, й Шанхай.
Торгівля йшла на всіх парах.
У поміч Бог, Будда, Аллах.
Вчені, дослідники старались,
нові сторінки відкривались
в науці, техніці, в роду.
Набрали відкриття ходу.
І вже на часі в наші дні
лавини нових відкриттів:
системи зоряні, планети.
Туди летять уже ракети.
Заглиблюються в мікросвіт.
Новий будують зореліт.
Щоб запустить нові проекти,
використовують: ефекти
Барнета, Ганна і Дембера,
Джозефсона, Пельтьє, і Керра,
Кікоїна, Нернста, Комптона,
Покельса, Холле, Черенкова
Штарка, Томсона, Фарадея;
та найсучасніші ідеї.

– Шановане наше зібрання!

Хочу повідати усім,
зробити вам своє зізнання.
Шанс ще не втрачено зовсім.
Земляни нас давно чекають,
і їхня віра не згаса.
На нас надію покладають.
Ми їхня гордість і краса!
Адже мізерні ті здобутки
цивілізації людей,
пояснюють їхні помилки
в недосконалості ідей.
...Є ще причини об'єктивні.
Людина надто молода,
хоча розумна і активна,
сміливо Всесвіт спогляда.
Двадцять три роки галактичні,
як народилася Земля.
Людині всього лиш пів тижня,
тобто зовсім ще немовля.
Картину Світу, вкрай не гожу,
використовує вона,
нехтує Заповіді Божі.
Тому невдачі і біда.
Двигун прогресу в людей – війни.
Воюють все один з другим.
Підступність, напади розбійні.
Їх боротьба, як вічний гімн.

Не спинять братські їх могили,
ні овдовілого сльоза.
Та після чорної руїни
наступить світла полоса.

Ми здатні взяти в свої руки
прапор прогресу і життя.
Мірилом справжньої науки
стануть лиш наші відкриття.
Озброїмось знаннями світу.
Творіть теорії нові!
По Заповідях треба жити,
щоб не було в світі біди!
Матеріальна наша думка –
звичайний хвильовий процес.
Вона для нас є подарунком,
щоб швидше рухався прогрес.
Накреслимо нові моделі
на паралельні нам світи!
І сконцентруємо ідеї,
щоб досягти мегасвітів!
Створимо нові зорельоти,
тяжіння замість двигунів!
В багатовимірних просторах
найдемо не Земних Синів.
А для початку наведемо
порядок на своїй Землі.
Закони співжиття приймемо,
щоб всі щасливими були.
Це завдання є найтруднішим
і одночасно – головним.
...В біді нікого не залишим,
старе замінимо новим!
Будуючи нову будівлю,
міцний фундамент закладай!
За Україну нашу вільну,
за мир у світі – все віддай!

ЗМІСТ

МОЇ РОЗДУМИ		Біль душі 48
Алфавіт мудрості 8	Надія 49	Зустріч з літом..... 50
Пізнання..... 13	Час настав..... 51	Зима біля воріт..... 52
Роздуми..... 14	В полоні зими..... 53	Всьому свій час..... 54
Сповідь 15		
Серце матері..... 16		
Лебедина пісня..... 17		
«Любов – це повинь почуття...» 19	ЛЮДИНА І ПРИРОДА	Людина і природа 56
«Тебе стрічали дивні квіти...» 20	Джуля 58	Земля і прогрес..... 59
Мої кайдани 20	Зустріч друзів..... 60	Відторгнення 61
«Вийди в світ по весні...» 21		
Прозріння 22		
Біс в ребро..... 23		
Запізніле освідчення..... 24	ЗЛОБОДЕННІ ТЕМИ	Перегони 63
Не наша весна..... 25	Чекання 64	Непоборний майдан..... 65
Побажання 26	До булави треба голови..... 67	Реформи 69
Доля 27	Діалог..... 70	Наперекір долі..... 71
Дарунок долі 28	«Патріот»..... 72	Рабська доля 73
Осінь років..... 29	Рабська доля 73	Батьківська хата 74
Згадка 30	Гості 76	Неспокій..... 84
	Гімн села Селець 85	
ДОРОГА ДОДОМУ		
Дорога додому 32		
Невичерпне джерело 33		
Подорож 34		
Етюд 36		
НЕ ПОСПІШАЙ НІ В ПЕКЛО, А НІ В РАЙ	ДІЛА ДАВНО МИНУЛИХ ЛІТ	Діла давно минулих літ (поема)..... 87
Не спіши – зачекай!..... 38		
ПОРИ РОКУ	НАШ ЗОРЕЛІТ	Діалог дітей про дорослі справи 117
Весняний синдром..... 44		
Весні..... 44		
Каприз 45		
Будь щасливою 46		
Жінкам..... 47		

Літературно-художнє видання

Іван Миколайович ЄРМІЙЧУК

АКОРДИ ВІДЛУННЯ МОЛОДОСТІ

Вибрані твори

Видання 2-ге, доповнене

Редактор

Г. Матвійчук

Художнє оформлення

І. Єрміїчук

Підписано до друку 06.11.2013 р. Формат 60x70 1/16.

Папір офсет. Гарнітура «Mysl». Друк офсет.

Ум. друк. арк. 8,37. Наклад 1000 пр. Зам. 36.

Видавництво «Волинські обереги».

33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97.

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.

Віддруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».